

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vŕfáz

ročník 18

Október 2016

číslo 8

Ruženec - cesta k svätosti

Ruženec - cesta k svätosti

Neraz počujeme, že posvätný ruženec je vraj jednotvárna modlitba, ktorá je vhodná len pre jednoduchých a starých ľudí. Nie je za tým len výhovorka, či neochota modliť sa ho?

Začali sme mesiac október, mesiac zasvätený Ružencovej Panne Márii, kde sa chceme nielen hlbšie zamyslieť nad modlitbou ruženca, ale hlavne modliť sa ho. Pápež Ján Pavol II. v apoštolskom liste Rosarium Virginis Marie napísal: „Ruženec je súčasne meditáciou i úpenlivou prosbou. Vyrvalá modlitba k Božej Matke je založená na dôvere, že jej materinský príhovor dokáže v srdci jej Syna dosiahnuť všetko. Ona je „vdaka milosti všemocná“.“

Ruženec sa stal cestou k svätosti pre mnohých svätých a po svätej omši je jednou z najsilnejších modlitieb. Svätý páter Pio vrúcne miloval Pannu Máriu. Kedže neustále mal v rukách „pátričky“, prezývali ho „živý ruženec“. Zvykol hovoriť: „Ruženec je moja zbraň“, „Mária je našou milostivou Paňou. Jej prostredníctvom dostávame každú milosť“.

Don Gabriel Amorth, svetoznámy taliansky exorcista, (nedávno zomrel) spomína, ako mu diabol pri jednom exorcizme pod donútením Božej moci povedal, že každý Zdravas je pre neho ako kladivom po hlave. Preto sa všade a za všetkých okolností bude usilovať zničiť a zosmiešniť túto modlitbu.

Preto, ak sa nám nechce modliť, alebo nám v danej chvíli napadne, že je potrebné urobiť niečo iné, len nie modliť sa, uvedomme si, že je to dielo Zlého odviesť nás od Boha. Preto o modlitbu je potrebné zabojovať. Vyprosujem Vám veľa víťazstiev.

d. o. Marek Hnat

OBSAH

Ruženec - cesta k svätosti 2

KATECHÉZA

Homília na 28. nedeľu, rok C 4

ROZHOVOR

ThDr. ICLic. Ján Kuboš PhD. 6

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Matka Tereza 10

Radostná pravda krstianstva 13

Zasvätenie sa Panne Márii 15

Pútí RB z Víťaza a Ovčie 17

Ruženec je modlitbou pokoja 18

SPEKTRUM MLADÝCH

Pane, daj nám viac viery 19

Vzácnosť času 25

Ahoj deti! 26

Máš problém? (48. časť) 27

Trampoty v manželstve (106. časť) 28

Stalo sa, stane sa 29

Ohlášky 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútná predná: M. Magda

Vnútna zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda,
J. Pčolinský**SPEKTRUM****Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Víťaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločenstvom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** d. o. Ján Biroš, Martina
Gondová, Tomáš Magda ml., Lenka Novotná,
Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116e-mail: vitez@rimkat.sk, spektrum@rimkat.skwww.farnostvitez.sk

číslo účtu: 5037445647/0900

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

Ilustračná snímka: Martin Magda

HOMÍLIA

na 28. nedeľu cez rok C

Ponúkame vám pre duchovné obohatenie sa homílie nášho rodáka, kňaza Mgr. Jána Biroša.

Keď ich duchovný otec doniesol do redakcie, veľmi som sa potešil, lebo nám do nášho duchovného života pribudne aj jeho dlhoročný pohľad na našu vieru cez vysluhovanie sv. omší, zložených z bohoslužby slova a bohoslužby obety.

Dôvera a poslušnosť

Dôvera a poslušnosť sú podmienkami Božích zázrakov na nás. Príbeh o Námanovi v prvom čítaní ukazuje, že pravé náboženstvo spočíva v poslušnom prijatí Božích darov. Pána Boha si nemožno kúpiť, Boha možno len prijať. V evanjeliu spoznáваме, že Božia moc je ochotná ukázať sa na každom z nás a na každom našom malomocenstve. Je len treba, aby sme vedeli prosieť a dôverovať v Boha vždy a pevne.

Milí veriaci, každý z nás ma trápne skúsenosti s ľudskou vďačnosťou. Nič tak nebolo, ako keď sa nám vyhyba človek, ktorému sme pomohli, pre ktorého sme neľutovali čas, peniaze a námahu. Rodičia robia všetko pre svoje deti a jedného dňa im deti dajú pocítiť, že sú im na ťarchu a pošlú ich do domova dôchodcov. Alpský sprievodca v horách zachránil tridsaťdeväť ľudí od istej smrti v ľade a hmle. Na otázku reportéra, koľko z nich sa mu poďakovalo povedal, že len dvaja. Keby sme

dali naraz hlasno zaznieť všetkým nárekom nad ľudskou nevďačnosťou, otriasol by sa celý svet a museli by sme si od tohto hluku zapchať uši. Áno, drahí moji, nevďak svetom vládne. Pred dvetisíc rokmi tomu nebolo inak, ako o tom hovorí evanjelium o desiatich malomocných. Z vyobrazenia evanjelia poznáme príšerne znetvorené postavy malomocných, odporné nádory a opuchliny tváre, znetvorené ruky a nohy. Ešte aj dnes žije vo svete dvanásť miliónov malomocných. I keď sa táto nemoc nedá úplne vyliečiť, možno ju zastaviť, či zmierniť. Za Kristových dôb takéto lieky neexistovali, chorí sa museli na seba pozeráť ako za živa umierajú. Títo chudáci sa nesmeli ani len priblížiť k zdravým ľuďom. Kvôli nebezpečenstvu nákazy sa museli od zdravých ľudí zdržiavať najmenej päťdesiat metrov a keď sa k nim aj nejaký zdravý človek blížil, boli prísne povinní ho avizovať výstražným vo-

bol Samaritán. Židia a Samaritáni sa na smrť nenávideli. Ale spoločné nešťastie, ktoré ich postihlo, spojilo ich cez všetky pradávne náboženské a politické rozpory. Spoločne žili a spoločne išli k Pánovi Ježišovi s prosbou o uzdravenie. Pán Ježiš ich posielal regulárnou cestou. Ak sa chorí náhodou uzdravil, museli mu dať kňazi potvrdenie, že je už skutočne zdravý. Cestou títo chorí zrazu zistili, že ich toto nešťastné malomocenstvo opustilo. Sotva si vieme predstaviť, čo pritom títo nešťastníci pocítili. Mnoho rokov boli z ľudskej spoločnosti vyhostení, len vegetovali a každú chvíľu čakali na smrť. A teraz sa im dostalo zdravia a oni mohli naspäť medzi ľudí.

Ale ako ich spoločný osud spojil, tak ich spoločné šťastie rozdelilo. Deväťdesiat percent z nich sa k Ježišovi nevrátilo poďakovať. Ani ich to nenapadlo. Ale teraz, keď už mali čo chceli, skoncentrovali sa už len na svoju budúcnosť, ako si zariadiť život po toľkých rokoch, čo živorili ako živé mŕtvolky. Vrátiť sa k Ježišovi im pripadalo ako strata času. A nakoniec, kto vie, veď ten kto mal moc ich uzdraviť, mohol im chorobu aj vrátiť. Len jeden sa vrátil, nahlas vebil Boha, padol k Ježišovým nohám a ďakoval mu.

Zo slov Pána Ježiša však znie sklamanie. „Nebolo ich očistených

A teraz sa spýtam. Potrebuje snáď Boh ľudskú chválu? Isteže nie. Predstava o Bohu, ktorý v nebi žije z vône obeti a zo zvuku modlitieb patrí pohanstvu. Boh je nekonečne šťastný, než aby mohol človek jeho slávu zvýšiť.

laním: „Malomocný, malomocný!“

Medzi desiatimi malomocnými boli deväť Židia, teda národnosťou ako Ježiš Kristus a jeden z nich

desať? Kde je tých deväť?”

Dnešné evanjelium nie je nejakou pohrebnou piesňou nad ľudskou nevďačnosťou. Kristus si nechal plačom uľaviť, alebo nám dať lekciu z chovania, čo sa sluší a patrí. Ani jeho slová neboli mienené ako narážky na Židov, že tento Samaritán, bludár a neverec, s ktorým sa boja stykať, je pred Bohom na tom lepšie, ako ostatní Židia. Pán Ježiš chcel ukázať na korene nevďačnosti. Nepoužíva slová ďakovať, ale vzdať Bohu chválu.

Priznajme si, že je nám dnes ťažšie ďakovať ako ľuďom spred sto rokov. Tí videli vo všetkých úkazoch prírody Boha, o ktorom referuje Sväté písmo. Boh, ktorý dáva slnku vychádzať a zapadať, hviezdam obiehať, oblohe hrmieť, blýskať sa a pršať, rásť obilii. My už dávno vieme, že to, začo máme ďakovať, prebieha predsa podľa známych prírodných zákonov, poznáme dokonca zákony dedičnosti, tak prečo potom ďakovať Bohu za talent a schopnosti? Vedci pomocou techniky stavajú dnes zákon prírody do služieb človeku, lety na Mesiac budú skoro rutínou a samozrejmosťou. Tak potom prečo stále padať vďačne na kolena pred Bohom?

Niečo na tom pravdy predsa len je. Ale len niečo. Samaritán sa po svojom uzdravení vrátil späť. Pán Ježiš na to povedal: „Nikto z nich sa nenašiel, kto by sa vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cudzinec?“ To znamená. Je vždy potrebné vracať sa k Bohu. Nesmieme zostať strnule stáť pri výsledkoch prírodných vied. Nesmieme sa opájať vedomím, že poznáme už všetky tajomstvá prírody. Kto sa vracia, hľadá pôvod a počiatok. Na rube prírodných zákonov nájde toho, ktorý tieto zákony stanovil a ktorý skrze

nich a v nich pôsobí. Za týmito zákonmi, ten kto vidí, nájde dobrotu Božiu k nám. Ale nezabúdajme, že existujú veci, ktoré sme doposiaľ nevyriešili a ťažko aj niekedy vyriešime. Zdravie, choroby, utrpenie a smrť. A práve niekedy aj takéto tragédie môžu otriasť našim chladným rozumom a do viesť nás k vďačnosti k Bohu.

A teraz sa spýtam. Potrebuje snáď Boh ľudskú chválu? Isteže nie. Predstava o Bohu, ktorý v nebi žije z vône obeti a zo zvuku modlitieb patrí pohanstvu. Boh je nekonečne šťastný, než aby mohol človek jeho slávu zvýšiť. A predsa ju od človeka ako to čítame v Písme svätom nespočítateľnekrát žiada. Prečo? Pretože neexistuje vhodnejšia odpoveď tvora človeka za jeho jestvovanie nad chválu Božiu. Chválime Ťa, veblíme Ťa, oslavujeme Ťa. Chvála Božia, drahí moji, je jedinou reakciou človeka, že žije, že je dieťaťom Božím, a že má účasť na živote Božom.

Ale čo tie milióny hladných, nevinné týraných, čo to satanské zlo na svete, čo tie neznesiteľné bolesti

na nemocničnom a úmrtnom lôžku? Za to tiež Boha chváliť? Akýže sme my ľudia smiešni. V každej polievke objavíme vlas, v každom dreve červa, na všetko sa pozeráme len čiernymi okuliarmi. Nikto nepopiera, že je na svete zlo, sadizmus, katastrofy. Ale to je len jedna časť sveta. Svet ako celok je a zostane Božím dielom. Zatiaľ čo kamene a zvieratá už len svojou existenciou oslavujú Boha, človek je povolaný, aby z vlastnej vôle chválil Boha. Boli ľudia, ktorí vo chvíli horkej smrti a odchodu zo sveta dali si predmodlievať modlitby Te Deum a Glória. A neboli to len svätci, ktorých cirkev povýšila na oltár, ale prostí kresťania, ktorí pokladali svoj život za milosť a svoje jestvovanie tu na svete za veľký Boží dar, ktorí vedeli, že žiť z viery znamená toľko, ako večne žiť.

Veľký si, Pane Bože, a všetkej chvály najhodnejší. Ty povzbudzuješ človeka, tú nepatrnú čiastku tvojho stvorenia, aby ťa chválil s radosťou, lebo si nás stvoril pre seba a naše srdce je nespokojné, dokiaľ nespočinie v Tebe. Amen

Mgr. Ján Biroš

Rozhovor

Duchovný otec Ján KUBOŠ

ThDr. ICLic. Ján KUBOŠ, PhD. je špirituálom v kňazskom seminári biskupa Jána Vojtašáka v Spišskej Kapitule. Mali sme sa možnosť s ním stretnúť pri slávení odpustovej slávnosti v kaplnke Narodenia Panny Márie v Doline.

Je 8. september, sviatok Narodenia Panny Márie, ktorý je odpustovým sviatkom našej kaplnky v Doline. Mám tú česť, že naše pozvanie na rozhovor prijal dnešný slávnostný kazateľ. Poprosím vás, duchovný otec, aby ste sa na úvod našim čitateľom predstavili.

Volám sa Ján Kuboš, pochádzam z Oravy, z Nižnej na Orave. Niekedy tam bola veľká fabrika Tesla, jediný výrobca televízorov pre celé Československo. Je to dedinka v údolí a dnes má okolo štyritisíc ľudí. No a z fabriky nezostalo nič. Ale to len tak na okraj. Mám šesť súrodencov a pred štyrmi rokmi naša najmladšia sestra náhle zomrela. Pán si ju pozval k sebe. Volala sa Marta. Aj pri jej pohrebe som povedal, že pravdepodobne Pán si ju tam pozval do obsluhy. Takže

bolo u nás relatívne veselo. Ja som najmladší z chlapcov a bol som štvrtý v poradí, za mnou boli ešte dve mladšie sestry. Ja som možno viac inklinoval k tej mladšej polovici súrodencov. Rodičia sú rodáci z Nižnej a Pán Boh ich ešte zachováva pri živote. Obaja majú po osemdesiatke, otec sa už blíži k deväťdesiatke.

Aké ste mali detstvo?

Miništroval som, u nás to vtedy bolo tak, že sa dalo až po prvom svätom prijímaní. Mali sme kňaza, ktorý bol františkánom a keďže boli vtedy rehole zakázané, tak bol v službách diecézy. Tá jeho duchovnosť nejakým spôsobom poznačila aj mládež a aj mňa. Ale nielen to, v rodine máme aj reholné povolania. Tri mamine sestry išli do rehole k vykupiteľkám, teda do Kongregácie Najsvätejšieho Vykupiteľa. Jedna je už, veríme, v nebi a dve ešte žijú. Jedna má 94 a druhá teraz oslávila 90 rokov. Obidve sú vo Vrícku. Vzácné duše, lebo tá 94-ročná bola odsúdená neviem či deväť, desať rokov väzenia nepodmienečne v päťdesiatych rokoch za takzvanú vlastizradu a to preto, že jeden kňaz, ktorému sa podarilo emigrovať, jej poslal pohľadnicu zo Švajčiarska. Obvinili ju, že o tom vedela a že to neoznámila, atď. Takže táto rodina z maminej strany bola viac skúšaná, ale zároveň aj viac rástla vo viere. Čiže aj toto iste napomohlo tomu, že hoci päťdesiat rokov nebolo žiadneho duchovného povolania, tak práve v osemdesiatych rokoch sa to začalo. Keď som išiel do seminára, predtým mnou tam už boli traja. Čiže v priebehu troch rokov som bol štvrtý a preto, ako mi aj spomínaný páter

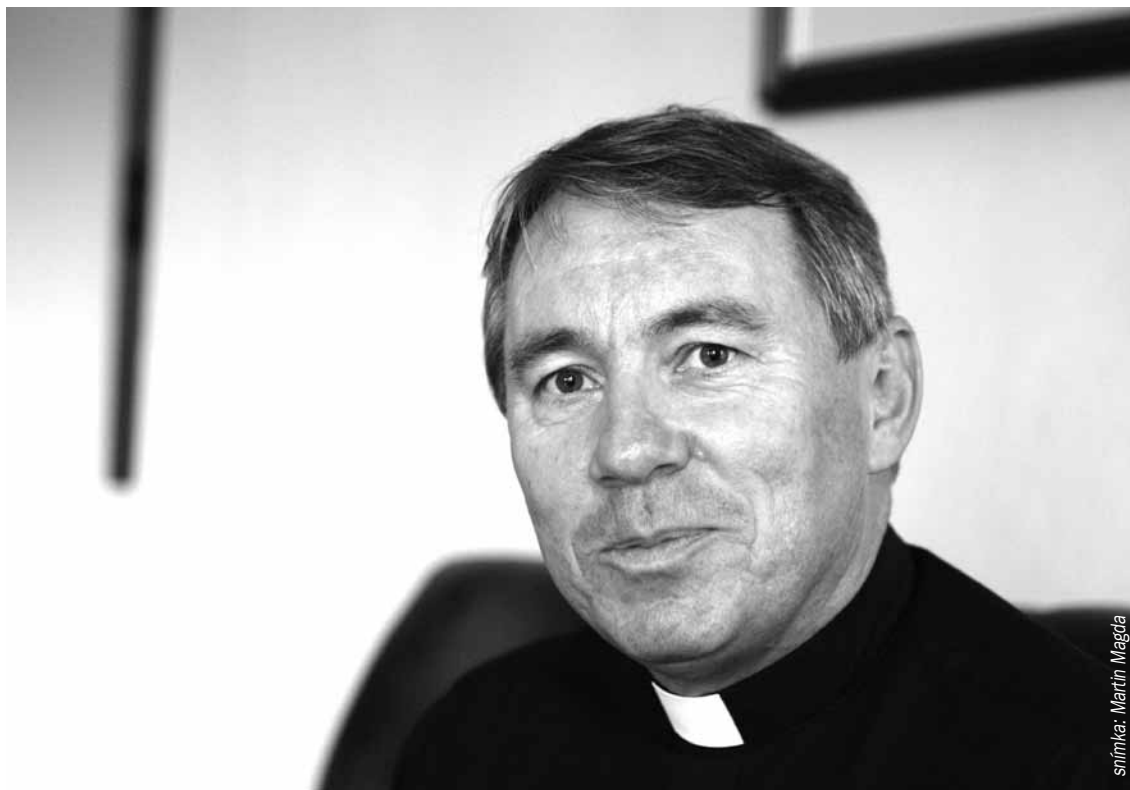
povedal, že boli za mnou eštebáci a pýtali sa ma, či tu chcem zakladať nejaký nový kláštor. Ale aj s pomocou iného kňaza sme sa dostali do seminára. Potom ešte išli po nás ďalší, takže, ak sa nemýlim, teraz máme z farnosti jedenásť kňazov.

Dá sa u vás označiť, alebo definovať obdobie, ktoré viedlo k formovaniu ku kňazstvu?

Povolanie vznikalo relatívne postupne, lebo už som bol na gymnáziu. Jednoznačné to nebolo ani vtedy, bol som vo štvrtom ročníku a istota tu ešte nebola. To sú také špecifiká, niekto je o svojom povolaní rozhodnutý od detstva a má to akoby jasne vytýčené, ide si tou svojou cestou a iný zasa, Pán Boh ho vytiahne, že to vôbec nečaká. No a ja som bol niekde tak napoly. Čiastočne ma ovplyvnilo rodinné prostredie, aj prostredie farnosti a kňazov, ktorých som poznal, ale čiastočne aj vnútorný zápas. Potom, keď došlo k tomu pred maturitou, už to bola jasná cesta.

Ak to porovnáme s terajšou dobou, je naše rodinné kresťanské prostredie dostatočne motivujúce pre mladých ľudí, aby sa zasvätili Bohu? Vidíme totiž, že duchovných povolaní ubúda aj na Slovensku.

Ak by som parafrázoval starú zásadu a múdrosť, ktorá tu je už oddávna v katolíckej cirkvi, že krv mučeníkov je semenom nových kresťanov, tak ak to preniesieme na rovinu nekrvavej obety, že naši otcovia nejakto vedeli priniesť obeť a v tomto zmysle to nekrvavé mučeníctvo napomohlo nielenže novým kresťanom, ale napomohlo aj akoby prehľbovať sa vo viere. Dnešná doba, práve

snímka: Martin Magda

aj tí starší ľudia v dobrej viere hovorili tak: "Chcem, aby moje deti, alebo vnúčatá mali lepší život, ako sme mali my." Popri snahe zabezpečiť šťastný život svojich detí sa zabudlo na rozmer obety, lebo ozajstná láska bez obety nie je láskou. A to platí aj vo vzťahu k Pánu Bohu, nielen vo vzťahu človek a človek. Takže toto vidím ako jednu z príčin, prečo je aj menej duchovných povolání.

Vráťme sa ešte naspäť k štvrtému ročníku na gymnáziu a k vášmu rozhodnutiu. Bolo pokojné, alebo sprevádzané nejakými prekážkami.

Ja som predbežne napísal, na akú vysokú školu pôjdem. Bolo to CMBF, čo znamenalo Cyrilo-metodská bohoslovecká fakulta. Výchovný poradca to nechal dva roky tak. Až vo štvrtom ročníku pred všetkými a za účas-

ti triedneho pána profesora sa ma pýtal, na akú školu idem. Povedal som mu, že ešte stále neviem. Vymenoval som zo päť rôznych študijných odborov, aj keď ani jeden mi nebol blízky, hoci som mal jednotky, dvojky a žiadnu trojku ani počas štúdia na základnej škole. Ale nelákalo ma ani to ani to. Zvažoval som ísť študovať, dajme tomu hudbu, ale keďže pomery nám neumožnili mať doma klavír, tak to po tejto stránke nevyšlo. Angažoval som sa v dychovke, hrával som na malý bubon. Založili sme partiu, hrával som v hudobnej skupine na bicie nástroje. Tak som si myslel, ak by som išiel na konzervatórium, chcel som sa uplatniť niekde v orchestri a podobne. Keď mi ten výchovný poradca dával ďalšie otázky: "Tak na akú školu chceš ísť, nie náhodou

na bohosloveckú fakultu?" Povedal som mu, že možno práve toto bude najlepšie. On dodal, že by som urobil najväčšiu chybu v živote, ktorú budem do smrti ľutovať. A toto bol ten impulz, že v tej chvíli sa to vyjasnilo a bolo to jasné. Študoval som v Bratislave, aj štúdium som ukončil v Bratislave v roku 1989. Po vysviacke som začal kaplánsku službu v Podolínci a hneď som zastupoval susednú farnosť aj s dvoma dedinami, takže som bol akoby na pozícii farára, ale ako kaplán. Trvalo to len dva mesiace. Keď som sa vrátil do Podolínci, dostal som povolávací rozkaz a išiel som na dva roky na základnú vojenskú službu.

Čiže ste študovali za kňaza ešte za komunistického režimu. Aké to bolo obdobie?

V roku 1984, pár rokov po tom,

ako sme sa dozvedeli, že pred nami tam bola hladovka, čiže určitá skupina seminaristov zaujala takýto postoj voči režimu, ale to bolo len z počutia. Keď bolo celoslovenské zasadnutie vtedajšieho hnutia Pacem in teris, tak nám bolo oznámené, že aj my by sme mali ísť. Samozrejme, pán rektor, sa snažil vybaviť, aby sme nešli. Bolo to teda na báze dobrovoľnosti - kto nepôjde na zasadnutie, ide sadiť stromčeky. A z vyše dvesto seminaristov sme išli sadiť stromčeky všetci okrem jedného, alebo dvoch. A ten jeden bol chudák, ostatní mu to dali patrične najavo, tak sa ospravedlňoval: "Čo do mňa skáčete, ja som sa tam chcel len dobre najesť."

Takže vaše štúdium už prebiehalo vcelku pokojne.

Keď začala „perestrojka“, tak išlo to relatívne celkom fajn, nebolo taký nátlak, aby diakoni, alebo starší mali chodiť na takéto aktivity. Ale bolo to tak, že nikto ani len netušil, že sa blíži koniec totalitného režimu. Takže sa opakovali slová "So Sovietskym zväzom na večné časy", takže sme sa aj takto chystali. Z detstva som si pamätal takú rozprávku, ako mačka prešla líške cez rozum. Tento titul som nosil v mysli, že to bude jeden zo spôsobov v pastoračnej službe - ako mladý kňaz, kaplánko, prešiel eštebákom cez rozum.

Po prvej kapláne v Podolínci nasledovala farnosť.

To bola ešte vojenská služba, bol ešte stále rok 1989. Nastúpil som do Janovic. V tejto súvislosti sa zvykla hovoriť taká veršovačka, že „Janovice nikdy více, radši kulkou do palice.“ Zistil som, prečo. Lebo naši „bratři“ z Čiech sa

smiali z nás Slovákov a hovorili pri tom takú veršovačku: „čítať, písať neviem, ale pakáreň ti spravím.“ Takto charakterizovali Slovákov, ktorí tam boli, keďže naozaj mnohí, čo tam boli, intelektuálne veľmi výrazne nevyčnievali - nedokončili ani základnú školu, alebo ak dokončili a mali nejaké stredoškolské vzdelanie, mali už skúsenosť aj s vtedajšou VB (verejnou bezpečnosťou), čiže buď boli v polepšovni, alebo jednoducho nedokončili vzdelanie. Takže do takého prostredia posielali aj dôstojníkov za trest. Boli tam dva vojenské útvary, jedni boli paravani ako vtedajšie elitné vojsko a my sme boli pozemné vojsko, bola tam delostrelecká rota, tanková rota. Ja som bol medzi pešákmi, čo volali „bigoši“. Bigoš poľný, vzduchom chladený. Mal som špeciálny výcvik na RPG7, ručný pancierový granátomet. Ale potom si ma vyhládol jeden z dôstojníkov, tak som sa na jeho rozhodnutie dostal do spojovacej roty. Chcel aby som chodieval pracovať na štáb, ale oficiálne ako kňaz som nemohol. Bol som bez akýchkoľvek vyznamenaní, aj bez vojenskej hodnosti, čiže som ako vojak aj začal aj skončil. A v dni, kedy sa oznámila nejaká kontrola, alebo návšteva, vyšší dôstojníci, vtedy som išiel naspäť na rotu. Vedeli, že ako vysokoškolák budem vedieť písať na stroji, preto mi dávali také úlohy. Ale Pán Boh sa postaral, lebo v priebehu niekoľkých mesiacov sa to začalo meniť. Totiž, ktosi sa ma niekedy pýtal: Nebolo by lepšie ísť najprv na vojenčinu a až potom do seminára? Kývol som plecom. Vtedy to boli osemdesiate roky a povedal som, Pán Boh sa posta-

rá. Keď padol socializmus, tak som si povedal v jednej modlitbe: Pane Bože, žeby kvôli mne? Takže z dvoch rokov, na ktoré som pôvodne narukoval, trvalo to iba rok, skrátili to. Bola možnosť, že tí, čo boli ženatí, sociálne prípady, sirotu, tým sa ešte mohla skrátiť vojenská služba na deväť mesiacov. Povedal som, že som tiež akoby ženatý, lebo mám povinnosť voči diecéze. Tak sa pán veliteľ len pousmial a podpísal mi z tých dvanástich mesiacov skrátenie na deväť mesiacov. Takže som si vyskúšal, aké je to byť vojačikom.

Podme teda pokračovať v našom rozprávaní o povolani kňaza. Čo nasledovalo?

V máji 1990 som prišiel z vojenčiny. Dostal som dekrét od prvého júla do Liptovského Mikuláša za kaplána, ale pán farár Jozef Frielich povedal: "Ty sa tu moc nevyvaluj, lebo jeho excelencia mi povedal, že si tu len prechodne." A ja mu na to: "Áno, všade sme len prechodne." Bolo to naozaj, lebo po mesiaci som dostal dekrét, že o štyri týždne mám nové pôsobisko. Akurát prázdniny boli v Liptovskom Mikuláši a od 1. 9. som nastúpil do Ružomberka za kaplána. Tam som pobudol nejakých 12, alebo 13 mesiacov. To si už ani presne nepamätám. Bola to vtedy taká, aj veselá na jednej strane služba a na druhej taká náročná, ako môj kolega by povedal: "Jazyk som mal ako kravatu." Totiž bol som tam kaplán ešte s jedným, ktorý prišiel zo Spojených štátov, ale už mal päťdesiat rokov. Keďže mal príbuzných tu na Slovensku z oblasti, ktorá bola pričlenená k Poľsku, tam aj študoval teológiu a z

Polska mu bolo aj ľahšie vycestovať do Spojených štátov. Blízku rodinu mal aj na Slovensku, ktorí ho tu pozvali. Bol som teda jediný kaplán, Slovák v Ružomberku, bol tam aj staručký pán dekan, ktorý sa už blížil k sedemdesiatke a jeho zdravotný stav nebol najlepši. Náročnosť bola v tom, že vtedy sa začali mnohí vracieť do cirkvi a dávať si do poriadku svoj vzťah, birmovku a prvé sväté prijímanie, alebo aj prípravy na krst dospelých. Takže toto bolo náročné. Po tomto období som bol ustanovený za farára do Liptovskej Osady. Od 1. 9. 1991 som začal službu pod Donovalmi, mala jednu filiálku Korytnicu. Keďže vedľa vo farnostiach boli staručkí kňazi aj v Liptovských Revúcach, aj v Liptovskej Lužnej, tak som pokračoval v tom „švungu“ a v tej službe. Bol som mladý a ľudia boli ochotní. Tak sme vymalovali kostol a išlo to všetko ako po masle. Po 6 rokoch pán biskup rozhodol, že ma ustanovil za špirituála do kňazského seminára. Takže od roku 1997 som až do dnešného dňa špirituál v kňazskom seminári.

A teraz našim čitateľom vysvetlite, čo znamená byť špirituál.

Je to duchovný vodca. To znamená duchovný sprievodca. Ten, ktorý pomáha usmerňovať duchovnú cestu kandidáta ku kňazstvu. Aktuálne sme dvaja špirituáli. Ja mám tých mladších - prvý, druhý a tretí ročník. Nielenže máme spoločné kolokviá, teda rozhovory zamerané na duchovný rast, ale aj som pre nich riadnym spovedníkom. Okrem toho som aj odborným asistentom na našom teologickom inštitúte. Prednášam špirituálnu teológiu, okrem toho ekleziológiu, čo je časť fun-

damentálnej teológie. A istú dobu sme mali aj také predmety, ako dokumenty vatikánskeho koncilu, alebo katechizmus katolíckej cirkvi, takže aj toto.

Takže prednášate na Katolíckej univerzite v Ružomberku?

Naša Teologická fakulta má sídlo v Košiciach a vysunuté pracovisko, čo je náš Teologický inštitút má sídlo v Spišskom Podhradí.

Môžeme tomu rozumieť aj tak, že jednou z úloh špirituála je v budúcich kňazoch odhaliť aj nejaké slabosti, alebo nedokonalosti?

Jeden starší kňaz mi povedal: "Ty, keď budeš tým špirituálom, tak máš ešte väčšiu zodpovednosť ako biskup, lebo budeš vedieť aj také veci, čo ani biskup nebude vedieť." V tomto zmysle to má svoju náročnosť a tým, že som pre takzvané vnútorné fórum budúcich kňazov. Teda vieme, čo je spovedné tajomstvo. Každý jeden kňaz, ktorý má právomoc spovedať, ak by porušil spovedné tajomstvo, vzťahuje sa na neho exkomunikácia. Toto nie je vyslovene uvedené v Kódexe kánonického práva, žeby špirituál bol exkomunikovaný, ale samotná vec si vyžaduje, aby bola dôvera medzi tým, kto vedie a sprevádza a tým, kto je sprevádzaný. A preto aj Kódex aj iné dokumenty žiadajú, aby bolo rešpektované právo aj na toto tajomstvo. Aby to zostalo vo vnútornom fóre, nikto sa z toho nič nedozvie. Čiže ja môžem apelovať jedine na toho kandidáta. Toto ňa zaväzuje vo svedomí, tak to konaj.

Ak by sme to teda zhrnuli, úloha špirituála je veľmi vážna funkcia a zodpovedná.

Áno.

Na záver mám ešte jednu otázku. Ako ste sa dnes v našom farskom spoločenstve cítili? Poznali ste toto odpustové miesto?

Nepoznal som toto odpustové miesto. Aj keď išiel som okolo a vedel som, že kdesi je nejaká kaplnka, ale nevedel som, že je to práve toto miesto. A že sa tam zídne dosť veľké množstvo ľudí. Bol som sám povzbudený aj spevom, aj účasťou, aj celkovým slávením. **Aj za tú krátku chvíľu, čo ste u nás strávili, viem, že sa nemôže poznať skladba tunajších veriacich. Ale aj napriek tomu môžete našich čitateľov povzbudiť v duchovnom napredovaní, okrem tých krásnych slov, ktoré ste už povedali v homílii?**

Veľmi dobre sa kazateľovi káže, keď tie myšlienky, ku ktorým sa dostal cez modlitbu, oslovia v prvom rade jeho. A toto vnímam ako potrebné pre dnešnú dobu. Týka sa to aj nás, vysvätených služobníkov, ale aj veriacich laikov, alebo zasvätené osoby v rehoľnom spôsobe života. Každý máme možnosť prispieť tým svojím podielom k tomu, aby sa zveľaďoval pokoj a radosť. Františkáni za čias svätého Františka, to bolo niečo úžasné. A predsa mal svätý František heslo: "Pax et bonum." "Pokoj a dobro." Obmenil by som to znova na dnešnú situáciu - Pokoj a pokora. Preto ma to aj samého oslovilo - aby bolo toho pokoja viac, tejto pokory je nám potrebné nám všetkým. Počnúc od jednoduchých ľudí až po najvyšších, a to aj v politickom, aj vo verejnom, aj v cirkevnom živote. **Ďakujem pekne za rozhovor.**

prípravili: Mgr. M. Gondová
a M. Magda

Matka Tereza – svätica Božieho milosrdenstva

“Nevedel som, že už vstúpila do chrámu, no cítil som, že atmosféra sa zmenila. Akoby sa všetko zastavilo a Božia prítomnosť silne zasiahla všetkých prítomných”, takto spomína na prvé stretnutie s už svätou Matkou Terezou karmelitán. P. Kodet. Nebol jediný, mnohí zážitky s ňou opisujú podobne, akoby boli v tej chvíli pre ňu jediným človekom na svete. Takto sa správala ku každému koho stretla, celú svoju pozornosť venovala danému človeku. Matka Tereza to vysvetlila počas jedného rozhovoru: “Každý človek je pre mňa Kristus, keďže Kristus je len jeden, tak aj pre mňa existuje iba jeden konkrétny človek v danom okamihu.”

4. septembra 2016, deň pred 19. výročím jej narodenia sa pre nebo, pápež František slávnostne zapísal Matku Terezu z Kalkaty do zoznamu svätých katolíckej Cirkvi. Pre mnohých bola svätou už počas svojho života. Pútnici sa do Vatikánu hrnuli od skorých ranných hodín. Námestie sv. Petra sa zaplnilo rôznorodosťou všetkých národov podľa farby pleti a oblečenia. Veľmi obohacujúcim bolo rozprávanie pútnikov, keďže každý bol určitým spôsobom inšpirovaný životom Matky Terezy. Dievčina z Francúzska bola viackrát dobrovoľníčkou u sestier Misionárok lásky vo viacerých krajinách, preto vnímala celú kanonizáciu veľmi citovo. Žena z Thajska, ktorá sa dozvedela o kanonizácii deň predtým, takže neváhala posunúť letenku o deň neskôr, aby sa mohla zúčastniť tejto slávnosti. Ďalej pani z Talianska, členka spoločenstva Žízňim, ktoré tiež patrí do rodiny Matky Terezy. Ako pamiatku na tento deň nám sestry daro-

vali obrázky s krásnou myšlienkou Matky Terezy, ktorú sme si navzájom nahlas povedali v rodnom jazyku: “Boh tak miloval svet, že poslal svojho jediného Syna. Boh stále miluje svet a teraz posielal teba a mňa prinášať Jeho lásku, Jeho súcit chudobným”.

Tieto zaujímavé osobné rozhovory spríjemnili čakanie na slávnostnú omšu, ktorej predchádzal slávnostný ruženec v mnohých jazykoch. Po príchode kardinálov a biskupov prišiel aj Svätý Otec za spevu Hymny roku milosrdenstva. Hneď potom bola v krátkosti pred-

stavená osobnosť Matky Terezy. Po vzývaní Ducha Svätého a speve starobylých Litánií k všetkým svätým predniesol Svätý Otec dlho očakávanú kanonizačnú modlitbu v latinčine, čím oficiálne vyhlásil Matku Terezu z Kalkaty za svätú. Počas spevu oslavných hymnov sestry priniesli relikvie novej svätej k oltáru. V sprievode kráčal aj muž, nevysvetliteľne uzdravený na jej príhovor. Po Evanjeliu spievanom latinsky a grécky predniesol Svätý Otec homíliu. Vyjadril svoju radosť zo svätorečenia Matky Terezy, ktorú odovzdal Cirkvi ako svä-

ticu nezištnej pomoci a milosrdenstva. Práve preto sa jej kanonizácia konala počas Roku milosrdenstva, keďže ona naozaj konala deň čo deň skutky lásky: „Skláňala sa nad osoby vyčerpané, ponechané zomierať na okraji ciest, a rozpoznávala dôstojnosť, ktorú im dal Boh; jej hlas zaznieval k mocným sveta, aby rozpoznali svoje previnenie zoči-voči zločinom - zoči-voči zločinom! – chudoby, ktorú oni sami vytvorili. Milosrdenstvo bolo pre ňu „solou“, ktorá dávala chuť každému jej skutku, a „svetlom“, ktoré osvetľovalo temnoty tých, čo už nemali ani len slzy, aby plakali, aby vyplakali svoju chudobu a utrpenie.“ V závere homílie ešte pápež osobne vyznal: „Myslím si, že azda budeme mať trochu ťažkosti nazývať ju „svätou Teréziou“: jej svätosť je nám taká blízka, je tak nežná a plodná, že jej budeme naďalej spontánne hovoriť „Matka Tereza“. Počas celého slávania žiaril na priečelí baziliky portrét novej svätej, s jej charakteristickým úsmevom, ako znak jej nebeskej prítomnosti medzi nami v tento slnkom zaliaty deň na Námestí svätého Petra. Ani po slávnosti sa ako si pútnikom nechcelo odísť, preto Svätý Otec pozdravil všetkých zo svojho papamobilu.

Celý život Matky Terezy bol o pri-nášaní Božej prítomnosti do tohto sveta, hlavne tým, ktorí sú najviac nechcení a opustení. Už ako 19-ročná odcestovala do Indie, kde v ráde Loretských sestier (IBMV) pracovala ako učiteľka a neskôr riaditeľka školy pre dievčatá. Pán však od nej žiadal viac. Prihovoril sa jej cez ústa žobráka na vlakovnej stanici, ktorý na ňu volal, že je smädný. Matka v ňom rozpoznala umierajúceho Krista a jeho vy-

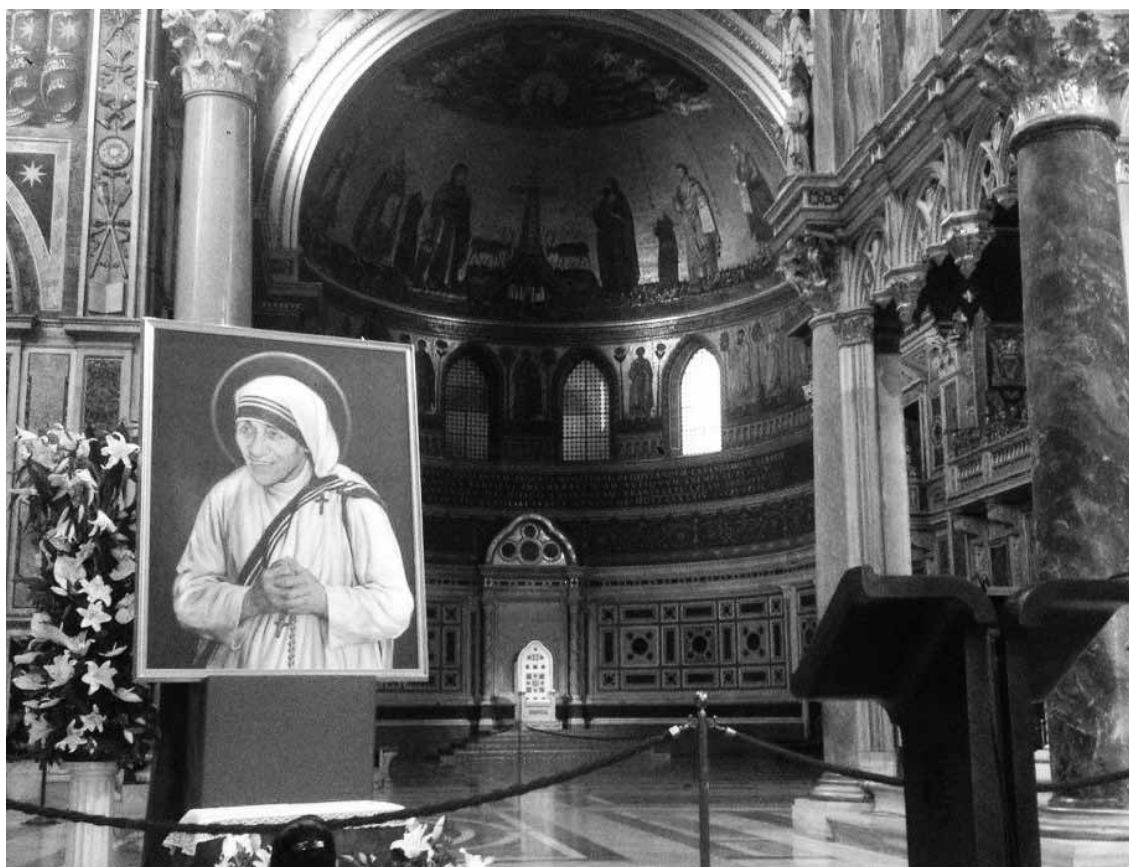
krík Žíznim na kríži. Ježiš ju zavola-l, aby bola svetlom pre chudobných. Situácia v tej dobe bola v Indii katastrofálna, keďže bolo krátko po občianskej vojne.

Po rozpoznaní pravosti povolania od predstavených a biskupa mohla Matka Tereza odísť a slúžiť biednym v slumoch Kalkaty. Začala zbierať umierajúcich a podvyživených ľudí z ulíc, ktorých žiadne nemocnice nechceli prijať a poskytla im základnú opateru, alebo im umožnila aspoň dôstojne zomrieť. Neskôr sa k nej pridali mnohé žiačky z jej školy a ona sa snažila rozpoznať, ako ich má viesť.

Pán ju inšpiroval k založeniu no-

vého rádu Misionárov lásky, ktorého hlavnou charizmou je tíšenie nekonečného smädu Krista po dušiach, službou najchudobnejším z chudobných. Dnes jej sestry nájdeme skoro v každej krajine pri pomoci tým, ktorí to potrebujú. Ako však Matka zdôrazňovala, nemôžeme si ich myliť s čisto sociálnymi pracovníkmi. Oni svojim zvereným ponúkajú viac než len jedlo a lieky, ponúkajú im živého Krista v Eucharistii.

Mnohí by sme si mohli myslieť, že pri všetkej tejto dobročinnej aktivite musela Matka Tereza veľmi silno pociťovať Božiu prítomnosť v svojom živote. Opak je však pravdou. Viac ako 50 rokov prežívala

temnotu viery, skúsenosť známu u mnohých mystikov v dejinách Cirkvi. Je ťažké opísať tento stav, no v krátkosti to znamená, že Matka Tereza necítila Božiu prítomnosť v modlitbe ani počas omší a adorácii, doslova sa cítila Bohom odmietnutá. Dlhý čas nevedela v sebe spracovať túto bolestnú skúsenosť, pomohli jej až rady skúsených kňazov – jezuitov, jej duchovných vodcov. Tí sa jej snažili vysvetliť, že temnota, ktorú prežíva je súčasťou povolania, ktoré akceptovala. Tak ako Kristus počas agónie v Getsemany až po kríž cítil opustenosť, ktorá vyvrcholila výkrikom: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46).

Matka Tereza sa svojím životom pripojila k jeho spásanosnému utrpeniu (porov. Kol 1,24), no tiež k

bolesti tisícov odmietnutých a nechcených osôb na celom svete. Hoci necítila Božiu prítomnosť vo svojom vnútri, rozpoznala ju v chudobných, ktorí pre ňu stelesňovali Krista hladného, smädného a nahého (porov. Mt 25, 31-46). Ten premenil jej temnotu na svetlo žiariace pre celý svet: „ak sa k hladnému štedro zachováš, ubitú dušu nasýtiš, potom vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnota bude ako poludnie“ (Iz 58, 10). Hoci získala mnohé prestížne ocenenia, vnútorne ostala slobodná a pokorná, keďže videla, že všetko je dielo Božie. Samu seba považovala iba za ceruzku v Božích rukách, ktorou Pán mohol vytvoriť ozajstnú ódu na Božiu lásku.

Na adresu kritikov Matky Terezy odpovedal biskup Haľko počas dňa

kovnej omše za jej svätorečenie v Bratislave: „To, že niektorí potrebujú v médiách pokúšať sa poškodiť jej povesť je len znakom toho, že pre niektorých je tak silnou výzvou k obráteniu, že sa musia brániť takýmto spôsobom. Je to súčasť histórie ľudí, ktorí prinášajú naliehavú výzvu k vnútornému obráteniu“. Život Matky Terezy je v mnohých aspektoch zrkadlom 20. storočia. Boh cez jej pôsobenie ukázal všetko utrpenie a bôľ viac ako polovice obyvateľov tejto Zeme. Nielen hladných a smädných po jedle, ale túžiacich po ľudskom kontakte a láske. Preto ju mnohí teológovia považujú za najväčšiu sväticu modernej doby a v mnohom ešte čas odhalí veľkosť jej osobnosti.

text a foto: Peter

Radostná pravda kresťanstva

Náš najväčší pokiaľ je živý Ježiš Kristus, ktorý prináša spásu v Katolíckej cirkvi. On nám odpúšťa hriechy, oslobodzuje nás, miluje nás a vedie nás k dokonalému šťastiu v nebi.

P. Mieczysław Piotrowski, TChr

Svätý Ján Pavol II. učil, že "pri kresťanstve sme dostali „Krista - čiže kľúč k pochopeniu veľkej a základnej skutočnosti, akou je človek. Človeka totiž nemožno úplne pochopiť bez Krista. Alebo, lepšie povedané, človek nemôže úplne pochopiť sám seba bez Krista. Nemôže pochopiť, kým

je, aká je jeho skutočná dôstojnosť, aké je jeho povolanie a definitívny cieľ. Nepochopí to bez Kris-

ta, a preto nemožno Krista vylúčiť z nijakého miesta ľudskej histórie... Dejiny národa sú predovšetkým dejinami ľudí a dejiny každého člove-

ka sa odvíjajú v Ježišovi Kristovi. V ňom sa menia na dejiny spásy" (Varšava 2. júna 1979).

Veľmi potrebujeme novú evanjelizáciu, hlboké poznanie radostnej pravdy o Kristovi a osobný vzťah s ním, a to o to viac, že „vníname znepokojivé a stupňujúce sa procesy vedúce k zavrnutiu evanjeliových hodnôt. Ba vnímame aj nepriateľstvo voči Kristovi a jeho Cirkvi" (sv. Ján Pavol II., Krakov 8. júna 1997).

Demoralizácia zabíja slobodu

Opravdivá sloboda a demokracia nemôžu existovať bez morálneho poriadku. „Ide predovšetkým o poriadok v hodnotovej oblasti, poriadok pravdy a dobra. V situácii hodnoto-

vej prázdnoty, keď v morálnej oblasti vládne chaos a zmätok, sloboda zomiera a človek sa zo slobodného mení na otroka, stáva sa otrokom inštinktov, vášní a pseudohodnôt" (sv. Ján Pavol II., Vroclav 1. júna 1997).

Človek sa teda nemôže zatvoriť „len do priestoru materiálneho sve-

ta a vynechať Stvoriteľa. Je to proti ľudskej prirodzenosti, proti vnútornej pravde, pretože ľudské srd-

ce, ako povedal svätý Augustín, je nespokojné, kým nespočinie v Bohu. Človek, stvorený na Boží obraz a podobu, nemôže byť otrokom vecí, eko-

nomických systémov, technickej civilizácie, konzumizmu a

ľahkého úspechu. Človek nemôže byť otrokom svojich sklonov a vášní,

ktoré sa občas zámerne podnecujú. Pred týmto nebez-

pečenstvom sa treba chrániť. Potrebné je používať svoju slobodu a vyberať si to, čo je skutočným dobrom. Nedajte sa zotročiť! Nedajte sa zotročiť, nedajte sa zviešť pseudohodnotami, polopravdami, zvodmi fatamorgány, od ktorých sa neskôr odvrátite sklamaní, zranení, ba možno aj zlomení životom" (Poznaň 3. júna 1997).

Základ slobody

a demokracie

Ján Pavol II. sa pýtal: „Môže si človek poriadok slobody vybudovať sám, bez Krista, ba dokonca proti Kristovi?... Dnes vidno snahu presvedčiť človeka a celé spoločnosti o tom, že Boh je prekážkou na ceste k plnej slobode, že Cirkev je nepriateľkou slobody, že slobodu nechápe a bojí a jej. Ide o veľký pojmový omyl! Cirkev neprestáva na svete hlásať evanjelióvu slobodu! To je jej poslanie. „Túto slobodu nám vydobyl Kristus" (Gn/ 5, 1)... To, že Cirkev je nepriateľkou slobody, je osobitný nezmysel práve v tejto krajine a v tomto národe, kde Cirkev toľkokrát dokázala, ako veľmi bráni slobodu!" (Vroclav 1. júna 1997).

Opravdivá sloboda a demokracia nie je možná, ak zavrhneme Krista a jeho hodnoty, ktoré vniesol do ľudských dejín. Demokracia nemôže existovať, ak nerešpektujeme pravdu o ľudskej dôstojnosti, ktorú nám zjavil Ježiš Kristus. Svätý Otec povedal, že „práve Kristus zjavil človeku jeho dôstojnosť! On je zárukou jeho dôstojnosti... Opakujem zvolanie zo začiatkov môjho pontifikátu: Otvorte dvere Kristovi! V mene za-

chovania ľudských práv, v mene slobody, rovnosti a bratstva, v mene medzinárodnej solidarity a lásky volám:

Nebojte sa! Otvorte dvere Kristovi!

Človeka nemožno pochopiť bez Krista. Preto múr, ktorý sa dnes týči v srdciach, múr, ktorý rozdeľuje Európu, nespadne bez toho, aby sme sa vrátili k evanjeliu. Bez Krista nemožno budovať trvalú jednotu. Nie je to možné, ak sa odtneme od kore-

„Človek nemôže úplne pochopiť sám seba bez Krista. Nemôže pochopiť, kým je, aká je jeho skutočná dôstojnosť, aké je jeho povolanie a definitívny cieľ" (sv. Ján Pavol II.)

„Nemožno ukazovať Krista iným, ak sme ho najprv nestretli vo vlastnom živote" (sv. Ján Pavol II.)

„Cesta, ktorú nám ukazuje Kristus žijúci v Cirkvi nás vedie k dobru, k pravde, k večnému životu." (sv. Ján Pavol II.)

ňov, z ktorých vyrástli európske národy a kultúry... kostra európskej identity je totiž postavená na kresťanstve. Súčasný nedostatok duchovnej jednoty vyplýva predovšetkým z krízy kresťanského

sebauvedomenia" (Gniezno 3. júna 1997).

Milovať

Cirkev vrúcny srdcom

Spolu s krstom sme dostali nesmierny duchovný dar a boh sme začlenený do Kristovho mystického tela, ktorým je Cirkev (porov. 1 Kor 12,13); Boh nás prijal za svoje deti (porov. Gal 4, 5-7), „stali sme sa účastníkmi na Božej prirodzenosti" (2 Pt 1,4), „chrámom Ducha Svätého" (1 Kor 6, 19). Takže krst nás oslobodil od dedičného hriechu a zjednotil nás s Kris-

tom a s celým ľudským spoločenstvom, ktoré patrí Kristovi. Toto spoločenstvo je natolko spojené s Kristom, že „sme si navzájom údmi" (Ef 4, 25). „Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci je ich mnoho, tak aj Kristus. Veď my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom" (J Kor 12, 12-13). Takto Ježiš tvorí spoločenstvo Cirkvi, do ktorej pozýva všetkých hriešnikov, aby ich oslobodil z otroctva zla a uzdravil ich svojou láskou vo sviatostiach pokánia a Eucharistie. Ak patríme do Katolíckej cirkvi a každý deň žijeme podľa viery, máme najväčšie duchovné bohatstvo, ktoré nás zaväzuje zdieľať svoju vieru s inými ľuďmi a vydávať svedectvo, že Katolícka cirkev, v ktorej Ježiš žije a prináša spásu, je najväčším pokla-

dom ľudstva. Sv. Ján Pavol II. nám pripomína, aby sme ďakovali za veľký dar Kristovej cirkvi: Cirkev je Kristovo telo (porov. 1 Kor 12, 27), spoločenstvo spásy, v ktorom Kristus žije a pôsobí.

„Cesta, ktorú nám ukazuje Kristus žijúci v Cirkvi nás ve-

die k dobru, k pravde, k večnému životu. Je to predsa Kristus, ktorý hovorí, odpúšťa a posväcuje. NIE povedané Cirkvi by znamenalo NIE Kristovi... Je pravda, že Cirkev je aj ľudská realita, ktorá nesie v sebe všetky ľudské obmedzenia a nedokonalosti. Skladá sa totiž z hriešnych a slabých ľudí. Azda Kristus nechcel, aby sa naša viera v Cirkev popasovala aj s touto ťažkosťou?...

Sv. Ján Pavol II. nás vyzýva, aby sme milovali Cirkev:

„Nadišla hodina, aby sme milovali Cirkev vrúcny a novým srdcom... Chyby a slabosti ľudí Cirkvi majú prispieť k rastu lásky v srdci toho, kto chce byť živým, zdravým a trezlivým údom Cirkvi. Takto konajú dobrí synovia, takto konajú svätí... Milovať Cirkev zname-

ná vážiť si ju, byť šťastný, že do nej patrí, byť jej odvážne verný, počú-

vať ju, obetavo jej slúžiť a s radosťou jej pomáhať v náročnom poslaní, aké plní... Tu, pri nohách Panny Márie stále nanovo poznávame Cirkev, ktorú Kristus zveril apoštolom a nám všetkým" (Čenstochová 4. júna 1997).

Modlite sa a buďte odvážnymi svedkami Krista

Svätý Ján Pavol II. nás učí, že „o

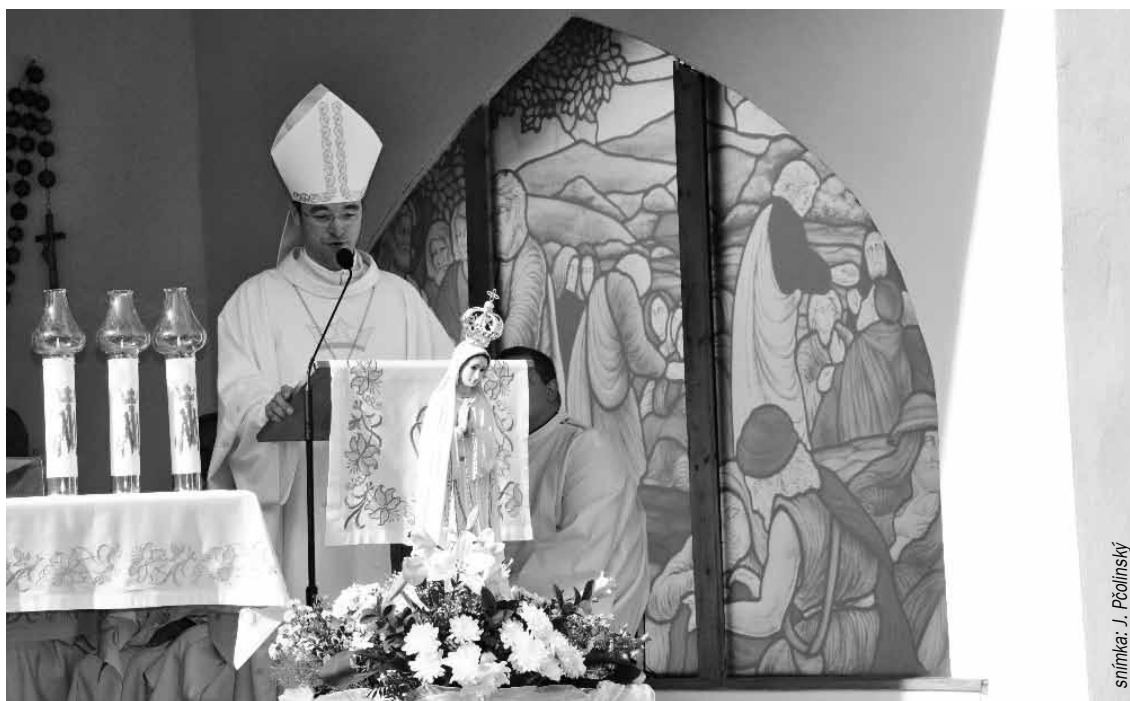
Bohu treba svedčiť slovami aj skutkami všade, na každom mieste... Boha máme vyznávať horlivou účasťou na živote Cirkvi; starostlivosťou o chorých a trpiacich, ako aj prijatím zodpovednosti za veci verejné... Budte sami na seba nároční, aj keby iní takí voči vám neboli!

Človek pociťuje prirodzený strach nielen pred utrpením a smrťou, ale aj pred odlišným názorom blížnych, zvlášť, ak tento názor má silné výrazové prostriedky, ktoré sa ľahko môžu zmeniť na prostriedky nátlaku. Preto sa človek často radšej prispôsobí svojmu okoliu a panujúcej móde, než by sa podujal na riziko byť verným Kristovmu evanjeliu" (Gorzów Wlkp. 2. júna 1997).

Ak chceme prekonať tento strach a získať odvahu svedčiť o Kristovi, musíme sa modliť. Odvaha sa rodí, „dozrieva a zušľachtuje sa v atmosfére modlitby, v hlbokom a tajomnom rozhovore s Bohom. Pokľaciačky! Nemožno ukazovať Krista iným, ak sme ho najprv nestretli vo vlastnom živote... Uprostred bežných ľudských činností nemôžeme stratiť spojenie s Kristom. Potrebujeme osobitné chvíle venované modlitbe. Modlitba je nevyhnutná pre

osobný život a pre apoštolát. Bez modlitby nemožno vydávať autentické kresťanské svedectvo. Modlitba je žriedlom vnuknutí, energie, odvahy, žriedlom vytrvalosti a sily v ťažkostiach" (Gorzów Wlkp. 2. júna 1997).

„Modlite sa a učte sa modliť, čítajte a rozjímajte o Božom slove, posilňujte puto s Kristom vo sviatosti pokánia a Eucharistie..." (Poznaň 3. júna 1997)

snímka: J. Pčolinský

Zasvätenie sa Panne Márii vo svetle Fatimského posolstva Záver

BaS! 10. decembra roku 1925 sa Panna Mária zjavila Lucii spolu s malým Ježiškom. Božia Matka ukázala Lucii svoje Srdce, ktoré bolo ovinuté trním a jeden trň bol v ňom zabodnutý.

Ježiš vtedy povedal Lucii: „Maj zľutovanie so srdcom mojej Najsvätejšej Matky, ktoré je pokryté trními, ktoré nevďační ľudia doň vtlačujú v každom okamihu. A niet nikoho, kto by robil zadostučinenie, aby tie trne vytiahol.“

Panna Mária potom ukázala Lucii svoje trním ovinuté Srdce, a povedala: „Dcéra, pozri na moje srdce, ovinuté trním, ktorým ho nevďační ľudia prebodávajú rúhaním a nevďakom. Snaž sa ma aspoň ty potešiť a oznám môj prísľub všetkým, ktorí sa počas piatich mesiacov vyspovedajú, v prvú sobotu prijímú sväté prijímanie, pomodlia sa ruženec a strávia 15 minút pri rozjímaní nad 15 tajomstvami ruženca, že budem pri nich v hodine smrti so všetkými milosťami, ktoré potrebujú ku spásu.“

Dominik Chmielewski spomína, ako pri jednom exorcizme démon prehovoril o Márii toto: „Jej Srdce je našim bôľom. Čím viac sme chceli mliaždiť jej srdce, tým viac ona mliaždila nás. My sme sa chceli tešiť, a ona nás zabýjala svojím plačom. Jej slzy sú ohňom, ktorý nás zabíja. Ľudia, vy ste mi pomohli vbiť do jej Srdca milióny trňov. Vaše hriechy sa však zmenili na chválu, lebo nespočetné množstvo duší sa zasvätilo jej, aby došli k spásu. Každá duša, ktorá sa jej oddá, spôsobuje, že vychádza jeden trň z jej Srdca... Kolkí nerozumní sa jej oddali a nečakajú na nič iné, než umrieť pre ňu a pre jej Syna.“

BaS! Diabol vie, kto je to Mária, že ona je pani exorcistka, ale dokým Mária v srdciach ľudí nie je uznaná vo všetkej sile pravdy o

nej, dovtedy Žena ešte nemá potomstvo zbudované na rozmliaždenie satanovej hlavy.

Zasvätením sa Márii v plnej pravde o nej sa stávame rozhodujúcim potomstvom Ženy v jej rozhodujúcej záverečnej bitke so satanom. Každý z nás je v tomto zmysle veľmi dôležitý.

Dokým nie je celá pravda Božieho zjavenia záväznou pravdou viery, dovtedy je akoby zatmenie slnka. Až keď zasvieti celé Božie zjavenie dogmatizáciou pravdy o Márii, slnko Božej pravdy zasvieti spoza Panny Márie v plnej sile a diabli to už viac na zemi nevydržia, ale navždy zmiznú!

Toto vyznávanie pravdy musí ísť zdola cirkvi, podobne ako to bolo v otázke pokánia v meste Ninive. My nemôžeme čakať, kým pápež

vyhlási dogmu.

My máme zdola vytvoriť potenciál príťažlivej sily pre pravdu, ktorú on potom slávnostne predloží k záväznej viere, aby to jemu bolo oporou, ako Mojžišovi keď podpierať ruky Áron a Hur, aby sa uskutočnilo víťazstvo.

Keď Máriu v našom zasvätení chápeme a prijímame do svojho srdca ako Ženu, Pannu, Matku Božiu i všetkých národov, Nepoškvrnenú, Nanebovzatú, Spoluvykupiteľku, Prostrednicu všetkých milostí a Orodovnicu, tak touto pravdou o nej ju vyznávame tak, ako ju v pravde vidí Boh a jas tejto prijímanej pravdy je súčasťou exorcizmu celého sveta.

Päť urážok a rúhaní voči Božej matke je ako päť prstov ľudstva zovretých do päste proti Márii.

Päť odprosení je však postupné roztváranie dlane a vystieranie prstov ľudstva, aby sme sa lepšie

chytili zachraňujúcej ruky našej nebeskej matky.

Akoby päť prstov je aj tých päť dogiem o Panne Márii. Piata dogma je ako palec. Ruka Cirkvi ešte neuchopila Máriu poriadne za ruku.

Chýba ešte uchopenie aj palcom piatej dogmy, čo je veľmi dôležité.

Keď to tak bude, svet bude veľmi rýchlo definitívne z-exorcizovaný, čo vidíme aj na obraze Matky všetkých národov, kde na zemeguli už nie je vidno diabolského hada.

Celý židovský národ očakával objavenie sa matky Mesiáša. V plnosti času sa z Božej milosti objavuje Mária. Aj v Cirkvi je podobný proces očakávania, kým sa zjaví Mária v nás, v plnej sláve a nádhere pravdy o nej, ohlásenej celému svetu viditeľnému i neviditeľnému. Vďaka tomu môže Kristus prísť definitívne na zem, lebo Mária sa stane prítomnou v každom z nás.

Ako jeho nevesta svojou snúbe-

neckou láskou ku Kristovi naplní naše srdcia láskou, ktorá Ježiša pritiahne k jeho druhému príchodu na zem, aby si prišiel vziať svoju svätú a očistenú nevestu Cirkv ako bedlivú pannu.

Až keď ju tu na zemi prijmemo naplno a takto sa jej zasvätime, potom veľmi prispejeme k naplneniu prisľúbenia, ktoré Mária dala vo Fatime: „Napokon moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí.“

Touto prednáškou som chcel poukázať aj na to, že otáľanie so zasvätením sa a aj otáľanie s prijatím plnej pravdy o Márii dáva priestor diablu, aby šíril skazu, nešťastie a vojny.

Preto sa teraz pomodlime modlitbu zasvätenia v duchu odkazov z Fatimy, aby sme účinnosť svojho zasvätenia posilnili o vyznanie kompletnej pravdy o Panne Márii.

Ivan Špánik, farár v Žiline-Závoď, pripravili: B. Vaščák a M. Magda

Modlitba zasvätenia sa Panne Márii

Panna Mária, Matka Božia, ako Kristov učeník ťa prijímam za svoju matku do svojho ľudského a kresťanského ja, do celého priestoru svojho vnútorného života. Amen.

Zriekam sa každého zlého ducha, ktorý chce zatemniť moje srdce, moju myseľ i moju vôľu neláskou k tebe, ľahostajnosťou voči tvojej láske a nechotou prijať plnú pravdu o tebe, ktorá si mocná premožiteľka Zlého. Amen.

Verím a vyznávam, že ty si Nepoškvrnené Počatie, vždy Panna, Božia Matka, Kráľovná nanebovzatá, Matka všetkých národov, naša Spoluvykupiteľka s Kristom Vykupiteľom, Prostrednica všetkých milostí, Orodovnica, živá Ikona nebeského Otca, Príbytok Najsvätejšej Trojice. Amen.

Preto sa ti zverujem a zasväcujem sa tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu ako Žene, ktorá je odetá Slnkom plnej Božej pravdy o tebe, ako novej Eve, ktorá víťazí nad nepriateľom našej spásy. Amen.

Nech sme touto oddanosťou tebe, Mária, súčasťou tvojho potomstva, ktoré Zlému rozmliaždi hlavu. Nech toto naše zasvätenie prispeje k definitívnemu víťazstvu Tvojho Nepoškvrneného Srdca vo svete. Nech sa tak čoskoro stane. Amen.

Tebe, ktorá si mocná Vládkyňa, spievame víťaznú pieseň a voláme: Raduj sa, panenská Nevesta! Pozdravujeme blížiac sa víťazstvo tvojho Nepoškvrneného Srdca, ktoré príde cez lásku k tebe v našich srdciach i Cirkvou definovanú plnú pravdu o tebe. Amen.

Teba, Matka Božia, chválime, teba, Panna Mária, velebíme. Svätá – svätá – svätá si – Mária, Bohorodička, Matka a Kráľovná! Ty si svadobná sieň Trojjediného Boha, ty si nová Archa zmluvy, plná milosrdenstva a milostí. Tebe, Matka Božia, patrí chvála, tebe náleží vládnuť, tebe patrí v Bohu i v Cirkvi sila a sláva po všetky veky vekov. Amen!

Ružencová Panna Mária v Obišovciach

Púť ružencových bratstiev z Víťaza a Ovčia

Prvá októbrová nedeľa v našej košickej arcidiecéze už dlhé desaťročia patrí odpustovej slávnosti Ružencovej Panne Márie v Obišovciach. Tento mariánsky pútnický chrám dňa 1. októbra 2011 vyhlásil košický arcibiskup metropolita Bernard Bober za „diecézne sanktuárium“. Spolu s ružencovým bratstvom z Ovčia sme putovali do Obišoviec, kde so svojimi prosbami a s vďakou vo svojich srdciach sme prešli „Bránou milosrdenstva“ a uctili si milostivý obraz Ružencovej Panny Márie. Náš pohľad na vonkajší oltár, ktorý stál na priestranstve pred kostolom, hneď upútalo medžugorské posolstvo: **„Drahé deti, moje materinské srdce túži po vašom úprimnom obrátení a pevnej viere, aby ste mohli šíriť lásku a pokoj všetkým, ktorí vás obklopujú.“**

Ráno o 8. hodine bola slúžená svätá omša za rodiny a rozpadnuté manželstvá. Po svätej omši nasledovalo večeradlo s Pannou Máriou. Slávnostnú sv. omšu o 10:30 h celebroval Mons. Marek Forgáč, pomocný biskup. Otec biskup vo svojej homílii kládol dôraz na modlitbu ruženca, na jeho silu a zdôraznil, že ruženec nás zjednocuje a je tvorcom pokoja. Prihovoril sa aj rodičom, aby dbali na modlitbu ruženca vo svojich rodinách a hoci aj svoje dospelé deti sprevádzali a napomínali, lebo rodiny sú v dnešnej dobe veľmi ohrozené. Hovoril tiež o atomizácii rodiny, kde rodina netvorí pevný zväzok. Na slávnostnej sv. omši bol prítomný spolu s desiatkami kňazov aj košický arcibiskup metropolita Bernard Bober, ktorý otcovi biskupovi ďakoval za peknú homíliu a zároveň ocenil aj veriacich, s akou pozornosťou a zatajeným dychom ju počúvali.

Domov sme sa vrátili s bohatými duchovnými zážitkami a verím, že v každom z nás rezonovali slová sv. Bernarda, ktorými ukončil svoju homíliu otec biskup Marek: „Spomeň si, svätá Panna Mária, že nikdy nebolo počuť, žeby bol niekto opustený, kto sa utiekal pod tvoju ochranu ...“

za ružencové bratstvá Mária Stašiková, Víťaz

Ruženec je modlitbou pokoja a zjednocuje

Prejsť Bránou milosrdenstva v diecéznom sanktuáriu a zúčastniť sa duchovného programu počas prvej októbrovej soboty a nedele, umožňovala tradičná arcidiecézna púť k Ružencovej Panne Márii v Obišovciach.

Program začal fatimskou sobotou, modlitbou korunky k B. M. a pokračoval samostatnými katechézami či koncertmi pre najmenších, mladých, manželov žijúcich v spoločných rodinách či rozvedených. Aj to je svedectvo, že hlavný organizátor farár Michal Harakaľ svoju v poradí druhú púť organizačne spolu so svojimi spolupracovníkmi dobre zvládal.

Na záverečnej svätej omši privítal viac než štyri tisíce pútnikov pomocný košický biskup Mons. Marek Forgáč, ktorý vo svojej homílii uviedol, že ruženec zjednocuje a je tvorcom pokoja. „Ruženec zjednocuje už samotným symbolom, pretože je to reťaz, sú to zrnká, ktoré sú navlečené, ktoré spoluvytvárajú jednotu. Tento symbol ukazuje objatie, na ktorom ideme od kríža a končíme pri kríži. Samotný ruženec ukazuje zjednotenie v človeku samom a s ostatnými ľuďmi.“ Rodičom pripomenul, aby stále sprevádzali svoje deti, aj keď sú už dospelé, pretože dnešná „atomizácia rodiny“ vyzdvihuje jednotlivca na úkor spoločenstva v rodine. „Pán Boh nám ukazuje v prírode, ktorú stvoril, že ani príroda neexistuje na spôsob atómu. Bol tak múdry vo svojom stvorení, že všetko to živé, čo je okolo nás, je poskladané z molekúl, kde sú v pevných zväzkoch pospájané atómy navzájom, sa nepustia. Aj kyslík, ktorý dýchame, tvorí dvojica.“

Na slávnosti nechýbal košický arcibiskup a metropolita Bernard Bober a ďalších 30 kňazov a bohoslovcov. Ako prezradil po slávnosti, v modlitbe prosil o schopnosť vidieť svoje nedostatky, aby ich vedel lepšie odstraňovať. „Prosím Máriu o také oči, aké ona mala. Vidieť na Ježišovi, že je Boží Syn, aj keď sa javil ako jej syn a predsa Boží Syn, tak toto je veľmi dôležité. Aby som v svojej službe, v slabostiach ľudí videl, že sa skrýva Ježiš.“

text, foto: Jaroslav Fabian

snímka: J. Fabian

Pane, daj nám viac viery...

Určite sa už aj vám stalo, že ste mali veľký hlad. Aj ja som minule ráno nestíhala raňajky a mojím prvým jedlom dňa bol až obed. Povieť vám, že hlad to bol skutočne veľký a v bruchu mi už riadne škvrkalo. Hneď ako som sa dostala k jedlu, už po prvých sústach som si uvedomila, aký je to dobrý pocit, keď človek zaženie hlad.

Ak by sme to veľmi chceli parafrázovať, tak by sme povedali, že aj naša duša tak veľmi túži po Bohu. Človek dostal pri svojom počatí telo, dušu a s ňou aj túžbu byť Božím dieťaťom. Nádherne to Boh naplánoval, aby v duši človeka sídlil Duch Boží. Až keď prijmeš tohto Božieho Ducha Svätého až vtedy naplno dostaneš svoju identitu, musíš poznať Boha, aby si vedel, kto si. Tak ako sa musíš najesť, aby si zahnal hlad. Tak tvojím najhlbším vnútrom je, že ty a Boh ste spolu. Boh nás nazýva svojimi deťmi. Bodka. Ale to nie je len také prirovnanie, ktoré sa zvykne hovoriť, je to skutočná duchovná realita. Uvedomujeme si to dostatočne? Vybudovali sme si dostatočnú a skutočnú vieru na to, kým sme a na čo sme na tomto svete povolani?

V Písme svätom je mnoho prirovnaní viery k horčičnému zrnku. Poďme na chvíľu do biológie. Zrnko horčice je skutočne veľmi drobné, tisíc týchto semienok dosahujú váhu iba 2,2 gramu a predsa aj z takého nepatrného semienka dokáže vyrásť rastlina až do výšky 120 centimetrov.

Ježiš Kristus často prirovnával vieru k horčičnému zrnku. Keď boli učeníci s Ježišom sami, pristúpili k nemu a spýtali sa ho: „Prečo sme ho (zlého ducha) nemohli vyhnáť my?“ On im povedal: "Pre svoju malú vieru. Veru hovorím vám: Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a povieťe tomuto vrchu: Prejdi odtiaľ ta! Prejde. A nič vám nebude nemožné“ (Mt 17,20):

Možno ste si všimli, že sa často zamýšľam práve nad vierou. A výraz „mať malú vieru“ mi pripadal ako nezmysel. Veď buď vieru mám, alebo nemám. Buď verím v Boha, alebo neverím v Boha. Ježiš preto prirovnal vieru k horčičnému zrnku, lebo podľa neho je najmenším spomedzi všetkých semien. A preto Ježiš hovorí, že ak by sme mali čo i tú najmenšiu možnú vieru, ale stále vieru, diali by sa aj zázraky. Ono ani nejde tak o to, či by sme mali väčšiu, alebo menšiu vieru, ale aby sme vôbec nejakú mali. Predstavme si teraz situáciu zo Svätého písma, ako Peter stojí na okraji loďky a má sa rozhodnúť, či prejde po vode k Ježišovi, alebo nie. Stál pred rozhodnutím ísť a uveriť, alebo neísť a neuveriť. Niečo medzitým neexistovalo. Čo by tu v tomto prípade znamenalo, ak by mal Peter malú vieru, žeby sa brodil vo vode iba po pás, alebo by bol namočený až po plecia. To je nezmysel. Tak ako je nezmysel iba dívať sa na jedlo, keď si hladný. Viera čo do intenzity malá či veľká proste neexistuje.

Keď o tom však ešte ďalej uvažujem, zisťujem, že istá forma malej viery čo do rozsahu tu bola už za Ježišových čias. „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci“ (Lk 24,26).

A ako je to v dnešnej dobe. Aj v dnešnej dobe je ohromné množstvo ľudí, nás kresťanov, ktorí majú malú vieru, ale nie do intenzity, ale do rozsahu. Čo to znamená? Čomu my dnes veríme?

- Hovoríme si, že sme Božie deti, ale len tak obrazne, zvykovo. Ale ak by sme tomu skutočne verili čo do rozsahu, museli by sme uznať, že sme skutočnými Kristovými bratmi a sestrami a to sa nám zdá nadnesené. My sa považujeme nanajvýš za Božích sluhov, obyčajných, krehkých až príliš ľudských, než za synov a dcéry Boha.

- Hovoríme Bohu, že je náš Otec, dokonca to v každej modlitbe Otče náš aj vyznávame. Ale nezverujeme sa mu úplne ako milujúcemu Otcovi, ktorý sa o nás stará a vždy chce pre nás len to najlepšie.

- Prosíme Boha, aby nám splnil naše prosby a on občas aj nejakú vyslyší, ale dôverovať mu, úplne vo všetkom? Dať svoj život do jeho rúk. To už nie je pre nás.

- Veríme, že existuje nebo a večný život, ale zároveň žijeme tak, že to hlavné sa udeje v našom živote tu na zemi a teraz.

Ale pozor, maličká viera neznamená to isté ako slabá, lacná a jednoduchá viera. Skôr naopak. Usilovať sa o veľkú vieru, ktorú chceme ukazovať na obdiv je lacné a hlúpe. Ale maličká viera má sľúbenú od Ježiša veľkú silu. Premiestniť horu, či dokonca vytrhnúť morušu aj s koreňmi. Možno nie je podstatné a dôležité, aby si mal pevnú istotu, že veríš v Boha. Podstatné je, že to Boh verí v teba. Boh verí v človeka až tak ďaleko, že za teba vydal svojho Syna, aby bol s tebou po všetky dni až do skončenia sveta.

Vezmime teda každý svoju maličkú vieru a majme dôveru, že v tej našej loďke života je s nami Ježiš. Strach je tu zbytočný. Aj keby sa nám zdalo, že Ježiš v tej našej loďke zaspal a nedbá o nás. Ale on je tam vo všetkých búrkach nášho života a to by nám malo stačiť.

Mgr. Martina Gondová

Tajomné stretnutia pátra Pia s dušami z očistca

Boh vybral pátra Pia z Pietrelcinny, aby v našej ľahostajnej dobe pripomenul nadprirodzeno. Jeho vnútorný život sa stal viditeľným cez jeho nesmierne utrpenie a známe stigmy. Aké boli stretnutia pátra Pia s dušami z očistca, ktoré stále potrebujú naše modlitby?

Jeden zážitok opísal v svedectve biskupovi z Melfi, monsignorovi Albertovi Costovi a tiež predstavenému svojho kláštora, otcovi Lorenzovi zo San Marco. Nasleduje záznam jeho slov v tretej osobe: „V jeden zimný večer, akurát po silnej snehovej nádielke, bol v kláštornej izbe pre hostí a sediac pri krbe sa modlil. Zrazu sa vedľa neho posadil starec, ktorý mal na sebe starodávny plášť, aký sa v tom čase ešte stále nosil na vidieku na juhu Talianska. Páter Pio o ňom povedal: „Nevedel som si predstaviť, ako sa v tomto nočnom čase dostal do kláštora, nakoľko všetky dvere boli zamknuté. Spýtal som sa ho, kto je a čo chce.“ Starec mu odpovedal: „Páter Pio, som Pietro Di Mauro, syn Nicolu, prezývaného Precoco. Zahynul som pri požiari 18. septembra 1908 v tomto kláštore, keď to bol útulok pre starých ľudí, v cele číslo štyri. Zadusil som sa v plameňoch, ako som zaspal na slamníku, ktorý zapálila moja cigara. Prichádzam z očistca. Boh mi dovolil prísť sem, aby som ťa poprosil odsľúžiť za mňa omšu. Vďaka nej budem môcť vojsť do raja.“ Páter Pio mu prisľúbil, že v nasledujúce ráno odsľúži omšu za jeho vyslobodenie. Potom ho chcel odprevať k bráne konventu. Neuvedomil si, že dvere boli zavreté a zamknuté. Takto si na to spomínal:

„Otvoril som ich a rozlúčil som sa s ním. Mesiac osvetľoval nádvorie, zasypané snehom. Až keď mi zmizol pred očí, prenikol ma strach, zavrel som dvere, vrátil sa do hostovskej izby a tam mi prišlo mdlo.“ Keď o tom rozpovedal gvardiánovi konventu, otcovi Paolinovi di Casacalenda, ten si chcel údaje overiť. Zašli teda na matriku obecného úradu, kde im dovolili nahliadnuť do zoznamu zomrelých v roku 1908. V ňom sa uvádzalo, že istý Pietro Di Mauro skutočne zahynul

na udusenie a popáleniny 18. septembra 1908 počas požiariu v konvente, vtedy používanom ako útulok, v cele číslo štyri.“

Približne v tom istom čase mal páter Pio aj iné zjavenie duše z očistca. Rozprával o ňom týmito slovami: „Raz večer som bol sám na chóre kostolíka a ako som sa modlil, zrazu ma vyrušil zvuk krokov a zvuky, čo som pokladal za posúvanie sviec a väz na hlavnom oltári. Myslel som si teda, že tam niekto musí byť a zavolať som: „Kto

snímka: Martin Magda

je to?“ Keď nikto neodpovedal, vrátil som sa k modlitbe. Opäť ma však vyrušili tie isté zvuky a dokonca som mal dojem, že jedna svieca pred sochy Panny Márie spadla. Chcel som vidieť, čo sa deje, a tak som sa postavil, podišiel k mriežke a v slabom svetle pri bohostánku zazrel mladého rehoľníka, ako upratuje. Na otázku, prečo je tam potme a kto vlastne je, odpovedal, že je jedným zo spolubratov, ktorý tam bol kedysi v noviciáte. Pokračoval, že za to, že zanebdával poklonu Ježišovi, keď prechádzal popred oltár a neprejavil primeranú úctu Najsvätejšej Svätosti uchováanej vo svätostánku, je ešte stále v očistci. „No Boh vo svojej nesmiernej dobrotivosti ma sem poslal, aby si mohol urýchlíť čas, keď sa budem môcť tešiť v raji. Pros za mňa!“ V domnení, že budem svojimi slovami veľkodušný, som odpovedal: „Budeš v raji zajtra ráno, keď budem sláviť svätú omšu.“ Nato tá duša zvolala: „To je kruté!“ a s plačom zmizla. Ten nárek zanechal v mojom srdci takú ranu, že ju budem cítiť celý život. Mohol som totiž tú dušu poslať do raja hneď, no odsúdil som ju ostať ešte ďalšiu noc v ohni očistca.“

Je zaujímavé, že páter Pio sa neskôr takto vyjadril: „Po ceste k nášmu konventu prichádza toľko duší zomrelých, koľko ich prichádza živých.“ Niet pochyb, že páter Pia navštívil množstvo duší z očistca, ktoré túžili po jeho modlitbách, obetách a výkupnom utrpení, aby odtiaľ mohli byť vyslobodené. Modlime sa teda za duše zosnulých každodenne, nielen v „dušičkovej“ oktáve.

autor: Dr Taylor Marshall a redaktori
catholicwebservices/ preklad: Miriam Bicková; www.cestaplus.sk

Satan a duša umierajúceho kresťana

(pripisuje sa Jánovi Gersonovi 1363-1429)

Satan: Tvojich hriechov je viac, ako piesku na brehu mora.

Duša: Milosrdenstvo Božie je ešte väčšie.

Satan: Ako sa opovažuješ spoliehať sa na svoju spravodlivosť?

Duša: Moja spravodlivosť je Ježiš Kristus.

Satan: Ty, ktorá si zavalená chybami, chceš vojsť do neba spoločne so svätým Petrom a Pavlom?

Duša: Nie. Ale budem s dobrým lotrom, ktorému Ježiš povedal: "Ešte dnes budeš so mnou v raji."

Satan: Odkiaľ berieš takú dôveru, keď si nevykonala žiadny dobrý skutok?

Duša: Dôvodom je, že mám súciteľného Sudcu a milostivú podporu.

Satan: Boh nevyslyší hriešnikov.

Duša: Ale vyslyší tých, čo sú ochotní k pokániu a On zomrel za hriešnikov.

Satan: Tvoje pokánie prichádza príliš pozde.

Duša: Pokánie dobrého lotra prišlo pozde, ale nie príliš pozde.

Satan: Viera dobrého lotra bola silná, ale tvoja kolíše.

Duša: Budem svojho Pána vrúcne prosiť, aby rozmnožil moju vieru.

Satan: Umrieť je niečo úbohé.

Duša: Šťastní sú tí, čo umierajú vo viere v Ježiša Krista.

Satan: Ty opúšťaš tento svet.

Duša: Odchádzam preč zo žalostného vyhnanstva do svojej vlasti.

Satan: Opustiš všetko svoje imanie.

Duša: Ale ešte viac opúšťam zlo.

Satan: Zanecháš tu svoje bohatstvo.

Duša: To, čo zanechám, patrí inému, vezmem si to, čo mne patrí.

Satan: Čo si vezmeš so sebou, keď v sebe nemáš nič dobré?

Duša: To je pravda... Okrem toho, čo mi Boh dal zo svojej milosti.

Satan: Opustiš svoju ženu a svoje deti.

Duša: Tí patria Bohu predom mnou, odporúčim mu ich.

Satan: To je veľmi smutné byť oddelený od tých, ktorých milujeme.

Duša: O krátky čas prídu za mnou...

Satan: Hovorím ti, že budeš zatratená.

Duša: Ty nie si sudca, len ohovárač. Ty si odsúdený a nie tí, ktorí sa ešte trasú.

Satan: Légie diablov čakajú na tvoju dušu.

Duša: Príde Svätá Panna, moji anjeli a moji svätí patróni, aby ma bránili!

prevzaté z časopisu Máriina doba č.3/2015

(SchKS)

"Máte pravdu, určite sme nemysleli ekologicky"

Pri pokladni v supermarkete si staršia pani vzala igelitovú tašku na odloženie nákupu. Predavačka jej pri blokovaní tovaru začala vyčítať, že si nekúpila ekologickú nákupnú tašku z látky: „Vaša generácia nepozná ekologické hnutie na ochranu prírody. My, mladí ľudia, budeme musieť platiť za vašu generáciu, ktorá plytvá prostriedkami!“

Pani sa ospravedlňovala: „Je mi to ľúto, ale za našich mladých čias sme žiadnu ochranu životného prostredia nepotrebovali.“

Predavačka sa rozhorčila ešte viac: „Ľudia ako vy zničili všetky prírodné zdroje. Na náš účet budú náklady na ich obnovu. Vaša generácia neurobila vôbec nič na ochranu životného prostredia.“

Predavačka pri poslednej vete cítila, že to prehnela, pretože pani zrazu začala pohoršene rozprávať: „Slečna, za mojich čias sme vracali fľaše od mlieka do obchodu, obchod ich poslal naspäť do továrne, kde ich sterilizovali a znova naplnili. Jedna fľaša sa tak použila viackrát. V tej dobe sme naozaj recyklovali, ale nepoznali sme žiadne ekologické hnutia.“

Za mojich čias sme chodili po schodoch peši, neboli žiadne pohyblivé schody vo všetkých obchodoch, kanceláriách a supermarketoch. Chodili sme pešo do obchodu za rohom a nejazdili sme autom o dve ulice ďalej. Ale áno, podľa vás sme určite nemysleli ekologicky.

Jednorazové papierové plienky sme nepoznali, každá matka prala a vyvárať látkové. Vyprané bielizeň sme sušili na šnúre za domom a nepoužívali sme elektrickú sušičku, ktorá spotrebuje aj 3000 wattov za hodinu. Systematicky sme recyklovali oblečenie od starších súrodencov, ktoré po nich dedili ich mladší súrodenci. Mali sme doma jeden televízor a jedno rádio, nie rádio a televízor v každej miestnosti. A televízor mal obrazovku veľkosti škatule na pizzu.

V kuchyni sme nepotrebovali elektrické roboty. Keď bolo treba zabaliť krehké predmety, použili sme ako výplň staré noviny alebo vatú, prípadne sme ich uložili do použitých škatúl, nepoužívali sme žiadnu bublinkovú fóliu z plastu či polystyrén. Aj trávnik sme kosili ručne, nemali sme kosačky. Pracovali sme fyzicky a nepotrebovali sme ani chodiť do posilňovne behať na pásy, ktoré fungujú na elektrinu. Ale máte pravdu, určite sme nemysleli ekologicky.

Nepoužívali sme plastové fľaše či poháre, ktoré sa zahadzujú po jedinom použití. Aj po holení sme menili len žiletky namiesto vyhadzovania celého jednorazového holiaceho strojčeka.

V tej dobe ľudia jazdili vlakom a autobusom či na bicykli, každá rodina nemala auto a matka nemala službu ako taxík. Deti mali aktovky na niekoľko rokov, tiež pastelky, ceruzky a ďalšie pomôcky sa používali tak dlho, ako to bolo možné. Nenakupovali sme značkové veci s novým reklamným sloganom každý rok. Ale áno, máte pravdu, určite sme neboli ekologickí.“

Predavačka sa zahanbila, zmĺkla a vydala panej peniaze za nákup. Ostatní ľudia v rade tiež zostali ticho a premýšľali nad situáciou, ktorá sa v obchode odohrala. Zistili totiž, že len zbabelé a vzájomné obviňovanie sa Zem nezachráni. Že je potrebné toho urobiť oveľa viac. A každý z nich musí začať sám od seba, vo vlastnom svedomí a vo vlastnej domácnosti.

prpravila: Bc Lenka Novotná

ilustračná snímka: Martin Magda

Pohoda, zábava, spokojnosť

Približne dva kilometre od obce Vítaz sa nachádza miesto, na ktorom obyvatelia Vítazu, ale aj návštevníci relaxujú počas víkendu. Pri prameni Slaná voda vyrástlo v týchto priestoroch pekne kultúrno-spoločenské od-
dychové centrum. Vo vnútri areálu sa nachádzajú detské preliezačky, volejbalové ihrisko, krb na opekanie a útulné miesta na sedenia. „Festivalové“ pódium je vhodné pre kultúrno-spoločenské podujatia.

Práve v tomto malebnom prostredí v dňoch 6. - 7. augusta 2016 sa uskutočnil už 11. ročník víťazského festivalu. Za príjemného počasia v popoludňajších hodinách a pekného počtu návštevníkov otvoril festival Ing. Ján Baloga, starosta obce Vítaz, ktorý zaželel všetkým prítomným príjemnú atmosféru, dobrú pohodu a zábavu. Od úvodných minút sa dramaturgia kultúrneho programu festivalu niesla v duchu hudobného folklóru, interpretáciou hudby, spevu aj hovoreného slova. Interpreti ľudovej hudby Pagačare a speváckej skupiny Lipa ponúkli divákovi melódiu ľudových piesní z východného Slovenska. Ich repertoár bol pestrý a každý z divákov si našiel „svoju“ pieseň.

Ďalším protagonistom bola dychová hudba Krompašanka, ktorá pokračovala na ľudovú nôtu skladbami z klenotnice ľudových melódii zo Slovenka. Jedenástka muzikantov hrala decentne a ich výkon obecenstvo odmenilo aplauzom. Pri známych skladbách rozospievala celé publikum. Dirigentom a vedúcim dychovej hudby je Ján Lörinc. Svojím vystúpením k dobrej nálade prispela aj humoristická hudobná skupina Bravo z Novej Lubovni. Trio hudobníkov vtípne spojilo hudbu, spev a slovo, ktoré sa prejavili vo vzájomnej harmónii a v dobrom zvukovom efekte.

Nechýbala tradícia tohto festivalu v podobe súťaže vo varení gulášu. Tohto roku víťazom a najchutnejší guláš navarila firma MarkoTherm.

Vo večerných hodinách prvého dňa festivalu, ktorý vrcholil pri vystúpení hudobnej skupiny Padák z obce Široké bolo badať na prítomných divákoch spokojnosť, dobrý pocit a večernú náladu. Záverom môžeme konštatovať, že prvý deň festivalu, ktorý ponúkol publiku hudobné vystúpenia, súťaženie vo varení gulášu a tombolu sa starostovi, poslancom obecného zastupiteľstva a organizátorom obce Vítaz vydaril.

Text a snímka: PhDr. Viliam Tarjányi, PhD.

Ahoj, milý kamarát, milá kamarátka!

Počul si už niekedy o tom, že máš v nebi mamu? Volá sa Mária a môžeš ju volať Panna Mária, alebo aj celkom dôverne mama. Keď žila pred približne 2000 rokmi na zemi, porodila Ježiška, živila a vychovávala ho. Bola tou najlepšou mamou, akú si dokážeme predstaviť, ale aj Ježiš bol najposlušnejším dieťaťom, aké kedy žilo na tejto zemi.

Ježiš Ťa veľmi miluje a chce, aby si sa mal presne tak dobre ako on a preto Ťi daroval svoju Mamu. Ale keďže ona je už v nebi, nevidíš ju, no keď sa s ňou budeš rozprávať, pocítiš, že je pri Tebe. Môžeš jej všetko povedať a poteší sa, ak ju o niečo poprosíš, lebo vtedy Ťi môže pomôcť. Môžeš ju prosiť za svoju rodinu, za rodičov, súrodencov, za priateľov, dokonca za celý svet. Panna Mária má moc všetkých nás ochrániť, je však dôležité, aby sme sa jej zverili a zasvätili, dovolili jej vziať nás do svojho náručia. Miluje predovšetkým deti a chce ich urobiť šťastné.

Niekedy sa môže stať, že ju o niečo prosíš, ale potom to nedostaneš. Vtedy si musíš uvedomiť, že Panna Mária Ťa veľmi miluje a spolu s Nebeským Otcom sa rozhodla dať Ťi niečo ešte lepšie, než ako si si prial - aj keď to hneď nepochopíš. Ona Ťa totiž počuje vždy.

Určite poznáš Matku Terezu z Kalkaty. Je to svetoznáma žena, lebo pomohla miliónom chudobných a preto sa stala svätou. Vieš, čo bolo tajomstvom jej úspechu? Keď mala tolko rokov ako Ty, prechádzala sa raz so svojou mamou v parku. Tu jej mama povedala: „Tak ako ma teraz držiš za ruku, tak sa musíš vždy pevne držať ruky Panny Márie a nechať sa ňou viesť. Potom budeš vo svojom živote veľmi šťastná.“ A Matka Tereza to tak robila, až kým si ju Pán nepovolal do neba. Možno si teraz myslíš: „Ako sa môžem držať ruky Panny Márie, keď ju ani nevidím?“ To je veľmi jednoduché. Existuje šnúra z perál, ktorá sa volá ruženec. Keď vezmeš túto šnúru do ruky, alebo, lepšie povedané, keď sa na každej perle pomodlíš jeden "Zdravas Mária", vtedy držiš Panu Máriu pevne za ruku. Ona Ťa vtedy vedie a chráni, žehná Ťa a pomáha Ťi byť dobrým. Predstav si, že ruženec sa môžeš modliť dokonca za ľudí na celom svete a Panna Mária bude aj ich ochraňovať a viesť. Nie je to úžasné? Ale ona k tomu potrebuje Teba. Preto jej musíš bezpodmienečne pomôcť svojou modlitbou, aby nás mohla zachrániť pred vojnou a pred zlom. Určite poznáš niekoho, kto Ťi rád vysvetlí, ako sa modlí ruženec. Jednoducho to vyskúšaj..., uvidíš, že budeš rád, keď sa Ťi podarí pomodliť celý „desiatok“, možno sa pridajú aj Tvoji súrodenci, alebo Tvoji rodičia. A vždy myslí na to, že keď sa modlíš ruženec, vtedy sa pevne držiš Máriinej ruky a pomáhaš jej, aby mohla chrániť aj mnohých iných ľudí, ktorí ju ešte nepoznajú.

Aid to the Church in Need A C N INTERNATIONAL

KBS k úmrtiu dvoch bývalých rektorov Katolíckej univerzity

Konferencia biskupov Slovenska prijala s bolesťou v srdci správy o odchode dvoch veľkých svedkov viery, ktorí stáli pri rozvoji Katolíckej univerzity v Ružomberku. Pri tejto príležitosti prinášame jej kondolenciu k úmrtiu dvoch bývalých rektorov Katolíckej univerzity - prof. Tadeusza Zasepu a prof. Jozefa Ďurčeka.

S bolesťou v srdci sme prijali smutné správy o úmrtí dvoch veľkých svedkov viery, ktorí stáli pri rozvoji Katolíckej univerzity v Ružomberku. Sme si dobre vedomí toho, čo pre nás znamenala horlivosť, príklad a angažovanosť pri budovaní jej dobrého mena. Vážime si ich prácu, ktorej obetovali nemalú časť života.

V poslednom období svoj vážny zdravotný stav znášali s kresťanskou odovzdanosťou do Božej vôle. Teraz sa vrátili k Bohu, nášmu Otcovi a preto im ochotne vyjadrujeme poďakovanie za všetko dobré, čo vykonali a čím pomohli šíriť ľudské a duchovné hodnoty na Slovensku, v celej Cirkvi a vo svete.

Nech ich Pán Boh za to bohato odmení blaženou večnosťou.

Mons. Stanislav Zvolenský, predseda KBS

snímka: Martin Magda

Lenka Novotná

Vzácnosť času

Začiatkom septembra sme dookola hovorili o tom, ako rýchlo zbehli dva mesiace letných prázdnin a znovu sa začína škola. Prešlo akoby zopár dní a môžeme spokojne konštatovať, že čochvíľa sú opäť prázdniny, avšak tentoraz tie jesenné. Zdá sa, akoby to bolo len včera. Pritom je to však od vydania predošlého čísla Spektra presne 35 dní.

Odvšadiaľ počúvame o tom, že treba ísť dopredu a neobzerať sa späť. Že treba od života chcieť stále viac a nepozastavovať sa nad minulosťou, pretože minulosť je čas, ktorý nevrátime. Čas, ktorý sme mali na to, aby sme ho využili naplno. Teraz nám už nemá čo povedať. Možno nám len občas pripomenie smutnú spomienku alebo fatálnu chybu, ktorá aj po rokoch zamrzí. Niekedy však nezaškodí sa len tak v myšlienkach vrátiť späť a spomínať. Na to, čo sme za prežité roky zažili, čo sme dokázali, ale aj na to, čo by sme najradšej vymazali a urobili úplne inak.

Začal sa desiaty mesiac v roku, ktorý už tradične patrí práve účte k starším. Aj naši starí rodičia určite s pribúdajúcim vekom rekapitulujú, čo všetko v živote zažili, na čo sú hrdí, ale aj čo ich zarmútilo a naučilo byť silnejšími. Mnohé ich spomienky nám rozprávajú v nezabudnuteľných príbehoch a my ich často počúvame so zatajeným dychom. Na viacerých príbehoch sa zasmejeme, iné nás rozčítia a prinútiť vzdať našim babkám a dedkom ešte väčší rešpekt a úctu.

V skromných podmienkach sa v minulosti žilo určite ťažko, tí skôr narodení si pamätajú ešte aj na časy, keď sa svet zmietal vo vojne. Po takýchto životných skúškach muselo byť veľmi náročné opäť nájsť v srdci radosť a žiť ďalej. Naši starí rodičia nám môžu byť aj v tomto veľkým príkladom sily a vytrvalosti.

Nás však dennodenne stresujú povinnosti, ktoré sa nedajú odkladať. Vyžaduje to od nás škola, práca, spoločnosť. Naši starí rodičia niekedy nerozumejú, prečo nemáme čas absolútne na nič, dokonca ho nemáme dosť ani na rozhovor s nimi. V minulosti totiž takisto zvládali prácu a domácnosť a pritom im zostal čas dokonca aj na stretávanie sa so susedmi, večernú omšu či ručné práce.

S vývojom technológií sa v súčasnosti zrýchlilo tempo práce a s ním aj tempo celého nášho života. Zrazu má deň málo hodín a niekedy by sa celkom hodilo, aby aj medzi nedeľou a pondelkom bol jeden deň navyše. Zdá sa, akoby sme len prežívali zo dňa na deň a žili v jednom kolotoči. Ako si môžeme ako naši starí rodičia do

detailu pamätať rôzne životné okamihy, keď sa nám takmer „presypajú pomedzi prsty“?

Na spomínanie nie je čas. Nie je čas obzrieť sa späť. Čas samotný sa stal vzácnosťou, ktorú dnes už takmer nikto nevlastní. A niekedy stačí tak málo. Stačí si dobre zorganizovať voľný čas a nájsť v ňom aspoň jeden víkendový deň, počas ktorého sa budeme venovať svojim blízkym, počúvať ich a deliť sa s nimi o svoje radosť aj starosti.

Deň, keď sa stretne celá rodina alebo aspoň jej užší kruh, sa objavuje len párkrát do roka. Rozhovory pri voňavej káve a domácich koláčikoch sú milými momentmi, na ktoré s pribúdajúcim časom radi spomínáme. Väčšinou sú to nedeľné popoludnia, počas ktorých môžeme trochu „vypnúť“ a odychovať.

Skúsme si teda chvíľku času nájsť aspoň v októbri. V mesiaci, ktorý patrí nielen modlitbe ruženca, ale aj našim starým rodičom, od ktorých sa ju mnohí z nás naučili. Pozorne ich počúvajte a učte sa od nich aj naďalej. Aby sme raz mohli cenné poklady ich skúseností odovzdať ďalším generáciám.

Ahoj, deti!

detskú stranu pripravuje: Tomáš Magda ml.

22. septembra 2016 sa jesennou rovnodennosťou oficiálne začala jeseň. Tento deň je jedným z dvoch dní v roku, kedy sú deň a noc rovnako dlhé. Sychravé dni, zamračená obloha, v záhradách a na chodníkoch popadané gaštany, orechy, ba aj listy, ktoré akoby si svoju farbu prepožičali od lúčov letného slnka – to všetko nám hovorí, že jeseň je naozaj tu.

Jesenné prázdniny

Len nedávno ste začali chodiť do školy a už tu znova máme prázdniny. Počas týchto jesenných doma pobudnete od 23. do 31. októbra. K prázdninám sa ešte pridá 1. november – sviatok Všetkých svätých, ktorý je u nás štátnym sviatkom. Pápež Gregor IV. zaviedol v roku 844 slávenie tohto sviatku pre cirkvi po celom svete.

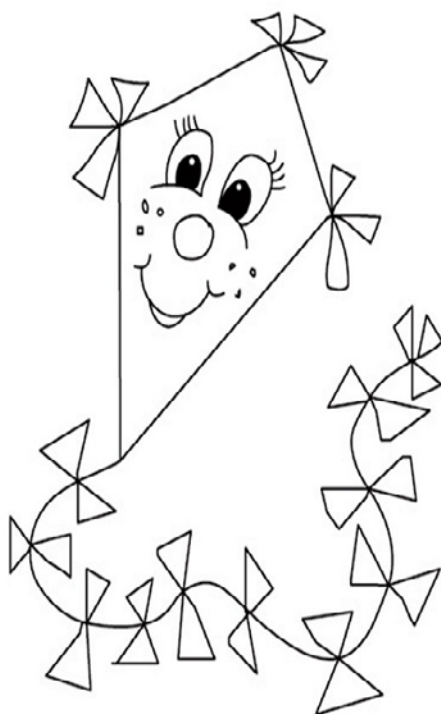
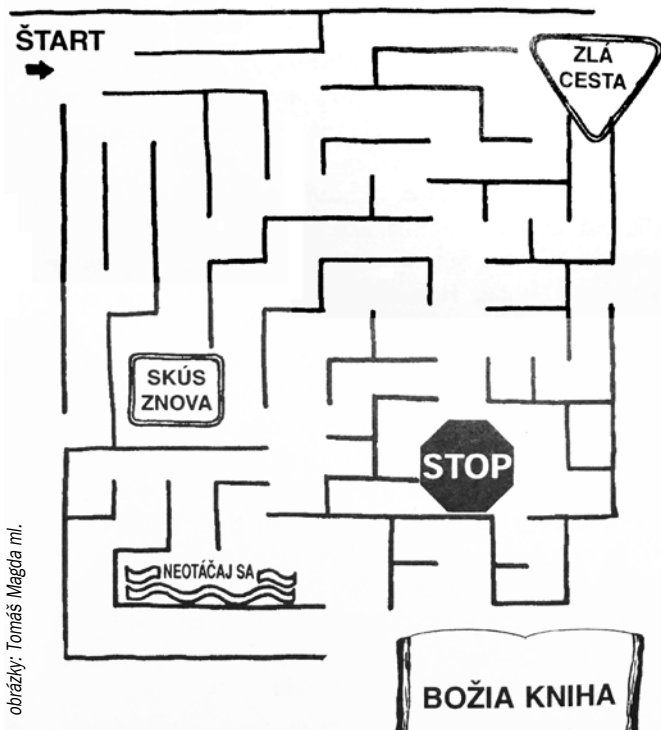
Šarkan – hračka pre deti aj dospelých

Pravdou je, že vietor sice fúka celý rok, ale minimálne u nás šarkana vnímame ako jeden zo symbolov jesene. Domovom šarkanov je Daleký východ, teda krajiny východnej Ázie. V Číne sú šarkany súčasťou osláv Nového roka a v Japonsku boli v roku 1760 dokonca zakázané, lebo ľudia si púšťali šarkany a nechcelo sa im pracovať. :)

V Európe sa konajú šarkaniády alebo aj dračie festivaly, kde často prichádzajú celé rodiny púšťať svojich šarkanov. Veľmi populárne sú v Nemecku, no a najväčší európsky festival šarkanov sa každoročne koná vo Fínsku na ostrove Tano.

PS: Deti, skúste si aj Vy vyrobiť svojho vlastného šarkana. Na internete nájdete plno návodov a určite Vám radi pomôžu aj Vaši rodičia. A možno ho pôjdete púšťať všetci spolu. ;)

Biblický veršik: „Buďte k sebe navzájom láskavi a milosrdni, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi! (List Efezanom 4, 32)
Tomáš Magda ml.

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Ako sa pozeráť na predmanželské spolužitie

V súčasnosti sa mnohí chlapci a dievčatá pred vstupom do manželstva rozhodnú žiť niekoľko rokov spolu, aby sa presvedčili, či sa k sebe fyzicky a psychicky hodia. Myslíte si, že je to zodpovedné rozhodnutie?

Spolužitie samo o sebe nie je zlé. Prečo nie?! Veď aj mnohí univerzitní študenti spolu bývajú na internáte, či v podnájme. Aj radové sestry aj bratia spolu žijú v kláštoroch. Ale spoločný život dvojice, ktorá ešte nie je zosobášená, je celkom iná vec. Takéto spolužitie má svoje nevýhody, hoci na prvý pohľad sa javí ako dobré.

Veď prečo by mal človek vstúpiť do manželstva so všetkými jeho povinnosťami, ak si nie je istý, aké záväzky na seba vlastne berie? Napokon, nie jedno manželstvo sa končí rozvodom. Takže „vyskúšať si ho na nečisto“ predtým, než sa pre neho definitívne rozhodnete, sa zdá byť logické.

Sú tu však aj iné okolnosti, ktorým treba venovať veľkú pozornosť. V súčasnosti sa mnohí mladí rozhodnú pre spolužitie bez manželstva preto, lebo sa im zdá pohodlné nezaväzovať sa, alebo preto, lebo majú strach prevziať zodpovednosť.

Je fakt, že tých, čo sa dnes boja záväzkov, najmä ak majú

byť na celý život, je veľa. V mnohých krajinách vidíte tisíce dvojíc, ktoré spolu žijú bez akéhokoľvek civilného, alebo cirkevného putá. Prijatý takýto štýl im pripadá ľahšie. Pri tomto spolužití môže človek hoci kedy nechať svojho partnera a povedať mu „Zbohom“. Napokon nie je medzi nimi žiadne oficiálne puto.

A druhá osoba nemá žiadne právo o tom diskutovať, žiadne právo spýtať sa na dôvod partnerovho odchodu. Ide teda o stavanie domu na piesku. Jeden deň ste plní snov a druhý deň sa všetky vaše sny, predstavy a plány zosypú.

Žiadny zväzok nemôže existovať, ak ho nezaštíti záruka. Je isté, že všetky zväzky manželstva či spojenia prechádzajú kritickými okamihmi. S ťažkosťami sa možno stretnúť nielen u tých, ktorí spolu žijú bez akéhokoľvek civilného, či cirkevného putá. No tam, kde je medzi partnermi oficiálny záväzok, je aj možnosť pohovoriť si, pouvažovať spolu nad tým, čo sa pokazilo a pokúsiť sa napraviť to.

A pozorujeme ešte ďalšiu črtu tohto nového štýlu spolužitia: dvojice sa boja mať deti. Väčšina týchto spojení sa končí tak, že sa za každú cenu vyhnú rodičovstvu. A je to pochopiteľné. Napokon, kto sa zaručí, že spolu zostanú?

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

Potom je to niečo zaujímavé, čo tiež treba mať na pamäti. Je to odpoveď na otázku: Sú manželstvá, ktorým pred konečným rozhodnutím predchádzalo niekoľkoročné voľné spolužitie, stabilnejšie? Štatistiky ukazujú, že je viac rozvodov práve u párov, ktoré spolu žili už pred uzatvorením manželstva než u ostatných, ktorí neprešli touto skúsenosťou. Aj to napokon dokazuje, že zakúsiť spoločný život pred uzatvorením manželstva sa nevypláca.

Pamätajte si, že čo Boh naplánoval, je pre človeka to najlepšie. Keď sa človek snaží prekrútiť Boží plán, myslíac si, že vidí veci, ktoré nevidel Boh – vždy zide z cesty a čoraz väčšmi si bude komplikovať život. Len dom manželskej lásky postavený na skale (sviatostné manželstvo) odolá búrke. Ak ho postavíme na piesku, už prvá búrka ho zrúti a úplne zničí.

Trampoty v manželstve

106. Verná láska je najmocnejšou silou dobra

Tajomstvo dlhého a šťastného manželstva nachádzame tam, kde – ako hovorí žalmista – : „Milosrdenstvo a vernosť sa stretnú navzájom!“ (Ž 85, 11).

Určite aj vy poznáte manželské páry, ktoré spolu žijú aspoň 25 alebo viac rokov a ktorých životy sú navzájom prepletené do vzájomnej zložitej závislosti.

Za roky spoločného života sa medzi nimi vyvinulo hlboké porozumenie potrieb a túžob toho druhého, ich láska dozrela a upevnila sa v priebehu rokov. Prežili spolu búrky životných sklamaní a tragédií, oceňujúc silné stránky toho druhého a akceptujúc jeho slabé stránky. Naučili sa ospravedlňovať za vlastné sebecké skutky a odpúšťať ich tomu

druhému.

Podporovali sa navzájom počas stresujúcej záťaže rodičovskej starostlivosti o malé deti a citového vyčerpania z výchovy tínedžerov a teraz si vychutnávajú nové príležitosti spoločného života, ktoré im poskytuje „prázdne hniezdo“.

V takomto manželstve sa láska a vernosť spolu stretli a to práve toto dal Boh manželstvu, aby bolo požeňnaním pre ľudstvo. Prežívanie lásky a vernosti je skutočný potenciál pre každé jedno manželstvo. Boli sme stvorení pre lásku Bohom, ktorý je láskou.

Sme schopní priateľstva, spoločenstva, romantickej lásky a telesnej lásky. Boli sme stvorení, aby sme boli milovaní a aby sme aj my dávali lásku. Boli sme stvorení pre vernosť Bohom, ktorý dodržiava svo-

je prísľuby. Je v našich silách prijať záväzok a zvoliť si česťnosť a lojalnosť.

Verná láska je najmocnejšou silou vo svete a Boh ju chcel mať v srdci manželského vzťahu. Tento druh lásky je najodolnejšou silou vo svete. Je kľúčom na odomknutie viery večnej skutočnosti.

Mnohí ľudia sa pýtajú: „Prečo je dnes manželstvo v takých problémoch?“ Najhlavnejším dôvodom je, že láska a vernosť sa od seba oddeľujú. Záväzok na celý život vyšiel z módy. Láska bez vernosti je nestála, škodlivá a bolestivá, v najlepšom prípade to nie je nič viac než fyzická príťažlivosť, ktorá sa vytratí tak, ako sa zjavila a vyparí sa ako rosa. Preto láska a vernosť majú kráčať ruka v ruku a nevera do manželstva nepatrí.

MUDr. Blažej Vaščák

50 rokov manželstva

Manžel s manželkou oslavujú 50. výročie svadby. Manželka zavolá manžela a hovorí mu: "Vieš, že som ti celý náš spoločný život nič netajila. Ale mám jedno malé tajomstvo, o ktorom by som chcela, aby si vedel." Donesie mu malú krabičku, na dne ktorej je háčkovaná bábika a 50 000 eur. Manžel pozerá a pýta sa, čo to má byť. "Nuž, vieš, keď som sa mala vydávať, zavolala si ma moja mama a hovorila mi, nech sa s manželom nikdy nevádim. Vždy, keď ma veľmi nahnevá, nech radšej uháčkujem bábiku." Manžel znova pozrel do krabice, kde naňho pozerala jedna jediná bábika a celý hrdý hovorí: „Tak to som neskutočne rád, že si so mnou bola počas celého nášho manželstva taká spokojná, veď to je hádam aj na Nobelovu cenu nahnevať manželku len 1x za 50 rokov. Ani som nevedel, že som taký úžasný manžel. A čo je tu tých 50 000 eur?" "Tie sú za ostatné uháčkované bábiky, ktoré som predala." "(((o:

zdieľala sa: sr. Školastika

snímka: internet

60 rokov manželstva

50 rokov manželstva

50 rokov manželstva

Stalo sa:

- **5. 9. Veni Sancte** - vyzývaním Ducha Svätého sme začali nový školský rok 2016/2017 svätou omšou o 8:00 h vo Vítaze a o 9:00 h v Ovčí

- 8. 9. vo štvrtok na sviatok Narodenia Panny Márie bola slávnostná svätá omša v Doline v kaplnke Narodenia Panny Márie o 17:00 h, ktorú celebroval Ján Kuboš, špirituál Kňazského seminára biskupa Jána Vojtáššáka v Spišskej Kapitule

- **15. 9. slávnosť Sedembolestnej Panny Márie** sme oslávili slávnostnou svätou omšou o 10:30 h v Doline, ktorú celebroval Pavol Hrabovecký, kaplán Univerzitného pastoračného centra Dr. Štefana Héseka v Prešove

- 9. 10. v nedeľu bola slávnostná svätá omša na Doline o 10:30 h obetovaná za miestnych poľovníkov, ktorú celebroval Vladimír Nemec, duchovný správca katolíckeho Gymnázia a ZŠ sv. Mikuláša v Prešove

- **2. 10. boli naši veriaci na púti v Obišovciach**

Stane sa:

- 23. 10. bude po svätých omšiach zbierka na misie

- **1. 11. vo sviatok Všetkých svätých**, v utorok popoludní bude pobožnosť na cintoríne: v Ovčí o 13:30 h, vo Vítaze o 14:30 h

Ohlášky:

- sobáš 29. októbra v Chmelovci – Erik Balucha, syn rodičov Jozefa a Eriky rod. Dutkovej, narodený v Prešove, bývajúcí vo Vítaze a Andrea Vojteková, dcéra rodičov Andreja a Márie rod. Dadejovej, narodená v Prešove, bývajúcá v Chmelovci

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
10. 10.	Pondelok				
11. 10.	Utorok	18:00	50: Jozef Novotný		
12. 10.	Streda			18:00	† František Jenča
13. 10.	Štvrtok	7:00	za ružencové bratstvo		
14. 10.	Piatok	18:00	60: Cyril a Alžbeta Čechovci a za ZBP ich rodiny	17:00	† Roman Halko
15. 10.	Sobota	7:00	† Terézia Magdová		
16. 10.	29. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	45: Viktor a Anna Jenčovci
		10:30	za prvoprijímajúce deti		
17. 10.	Pondelok				
18. 10.	Utorok	18:00	† Ján, Žofia, Mária a Filoména		
19. 10.	Streda			18:00	† Apolónia a Ján, Jozefína a Ján
20. 10.	Štvrtok	7:00	† sr. Mária Expedita		
21. 10.	Piatok	18:00	† Jozef Uličný a Ján Kováč	17:00	za ZBP dovolenkárov v Bulharsku
22. 10.	Sobota	7:00	za ZBP Juraja, Viliama, Olivera, Štefana a všetkých kňazov a rehoľníč farnosti		
23. 10.	30. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	60: Michal a Margita Jenčovci
		10:30	50: Jozef a Marta		
24. 10.	Pondelok				
25. 10.	Utorok	18:00	za ZBP bohuznámej rodiny		
26. 10.	Streda			18:00	za ZBP sr. Školastiky
27. 10.	Štvrtok	7:00	za ZBP Gity a Petra Kelnárovcov		
28. 10.	Piatok	18:00	za ZBP Heleny Iskrovej	17:00	za dobrodincov dopravy pre levoč. pútnikov
29. 10.	Sobota	7:00	za ZBP bohuznámej rodiny		
30. 10.	31. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	za levočských pútnikov
		10:30	za levočských pútnikov		
31. 10.	Pondelok	18:00	za ZBP bohuznámej osoby		
1. 11.	Všetkých svätých	7:30	† Ján a Helena Krehlíkovci, Mária a Michal	9:00	za farnosť
		10:30	† Imrich Jenča (výročná)		
2. 11.	Pamiatka	7:00	na vlastný úmysel	17:00	† Mária, Ján a Helena Čigarskí
	zosnulých	18:00	na vlastný úmysel		
3. 11.	Štvrtok	7:00	za ružencové bratstvo		
4. 11.	Piatok	18:00	† Karol a Apolónia, Pavol a Otília	17:00	za ZBP Roberta Uličného
5. 11.	Sobota	7:00	† Imrich, Alžbeta, Cyril, Regína a Jozef	17:00	za živých a mŕtvych členov RB
6. 11.	32. nedeľa cez rok - C	7:30	† Albert a Mária Blizmanovci	9:00	† Ján, Justína a Žofia Pribulovci
		10:30	za farnosť		
7. 11.	Pondelok				
8. 11.	Utorok	18:00	† Lubomír, Ján a Mária		
9. 11.	Streda			17:00	za ZBP rodiny Uličnej
10. 11.	Štvrtok	7:00	† Štefan Foriš		
11. 11.	Piatok	18:00	za ZBP rodiny Martina Magdu ml.	17:00	† Vojtech, Margita a Anna Kostelníkovci
12. 11.	Sobota	7:00	† Zdenko Kelner		
13. 11.	33. nedeľa cez rok - C	7:30	† Helena Balogová r. Ungvarská	9:00	za farnosť
		10:30	† Martin Kundrik		

Slávnostný kazateľ
ThDr. ICLic. Ján KUBOŠ, PhD

8. september 2016 - odpustová sv. omša v kaplnke Narodenia Panny Márie v Doline

12. september 2016 - podakovanie d. o. Františkovi Stahovcovi pri príležitosti jeho 67. narodenín

15. september 2016 - slávnosť Sedembolestnej Panny Márie v Doline

Slávnostný kazateľ
Pavol Hrabovecký, kaplán UPC Prešov

2. október 2016 - naše ružencové bratrstva na púti k Ružencovej Panne Márii v Obišovciach